

# POHLAD DO VEČNOSTI

IAN McCORMACK



Toto svedectvo je šírené zadarmo a môžete si ho stiahnuť v elektronickej podobe už v niekoľkých jazykoch z webovej stránky Iana McCormacka: [www.aglimpseofeternity.org](http://www.aglimpseofeternity.org)

## **Stretnutie jedného človeka so smrťou a čo sa za ňou skrýva**

*Čo sa s nami stane, keď zomrieme?*

„Pohľad do večnosti“ je úžasný, pravdivý príbeh, stretnutie jedného človeka so smrťou a svetom, ktorý sa za touto smrťou nachádza. Pobodalo ho päť medúz, zvaných štvorhranka jedovatá (*Chironex fleckeri*), keď sa potápal blízko pobrežia ostrova Maurícius. Ian neskôr zomrel v nemocnici asi na 15 – 20 minút. Počas tohto času mal zážitok pekla a neba a vrátil sa, aby nám svoj príbeh oznámil. Smrť bola len dverami do ďalšieho života. Jeho príbeh stále premieňa životy ľudí na celom svete a zároveň odpovedá na jedny z najhlbších otázok, na ktoré sa tak isto jedného dňa opýtame všetci.“

**Venované našim deťom, ktoré sú našou chválou a radosťou,  
a všetkým ľuďom na svete,  
ktorí svoj domov u Otca ešte len nájdu.**

„Nech sa vám srdce nevzrušuje! Veríte v Boha, verte aj vo mňa.

V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo bol by som vám povedal, že vám idem pripraviť miesto?!

Keď odídem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja.“

- Ježiš -

(Ján 14:1-3).

# **OBSAH**

Úvod

1. Veľký O. E.

2. Medúza, štvorhranka jedovatá

3. Skúška vytrvalosti

4. Modlitba Pána

5. Konečné uvoľnenie

6. Temnota

7. Svetlo

8. Vlny lásky

9. Brána a rozhodnutie

10. Návrat

11. Vidieť v novom svetle

12. A čo teraz?

Boží hlas

Poznámky

# ÚVOD

Príbeh Iana McCormacka je hlboko strhujúci a úplne úžasný. Aj keď som bol už skôr s príbehom Iana oboznámený, zistil som, že čítanie tejto malej knižočky na mňa veľmi zapôsobilo a znovu som preskúmaval konečný zámer a cieľ svojho vlastného života. Možno si aj ostatní čitatelia položia tú istú otázku, ako ja.

Ako skúsený všeobecný lekár nemám pochybnosti o tom, že Ian zomrel na to, že ho pobodala medúza štvorhranka jedovatá. Štvorhranka jedovatá je jeden z najnebezpečnejších tvorov na svete. Smrť po bodnutí štvorhranky jedovatej môže nastať v priebehu päť minút. Smrť nastáva buď kvôli zlyhaniu dýchacích ciest – čo je spôsobené ochromením dýchacieho centra v mozgu, alebo kvôli priamemu vplyvu na srdce – čo je zapríčinené poruchou elektrickej vodivosti a ochromením srdcového svalu. Často sa stalo, že tí, ktorí boli bodnutí touto medúzou, upadli do bezvedomia ešte skôr, ako stihli výjsť z vody.

Podľa môjho názoru Ian utrpel zástavu srdca, spôsobenú jedovatým bodnutím tejto medúzy. Pretože sa Ian nestačil dostať do nemocnice včas, bolo mu poskytnuté sérum až po dlhej dobe, a preto jeho vyhliadka na prežitie bola veľmi mizivá.

Ianovo stretnutie s Ježišom Kristom, nebom a peklom, je úplne v zhode s Bibliou. Pravdivosť všetkých nadprirodzených skúseností musí byť Bibliou preskúšaná tak, ako to robili aj veriaci z Berey (Skutky apoštolov 17: 10,11).

Ian sa neskoršie, v roku 1991, stal kazateľom na plný úväzok, cestuje po celom svete a hovorí o svojej skúsenosti. Ianovým celoživotným cieľom je vidieť čo najviac ľudí ísť do neba, namiesto toho, aby išli do pekla. To je dôvodom jeho cestovania. Jeho motív nie je finančný.

Potom, ako som počul Iana hovoriť, pohlo to so mnou tak silno, že som sa stal spoluautorom dvoch kníh, ktoré hovoria o zážitkoch v klinickej smrti. Vďaka tomu teraz sám veľa cestujem a hovorím o týchto zážitkoch sám. Úprimne verím tomu, že keď čitatelia budú konfrontovaní s realitou neba a pekla, nielenže sa rozhodnú urobiť nebo svojím cieľom, ale tiež budú povzbudzovať ostatných, aby urobili tak isto.

Dr. Richard Kent (Dr. Richard Kent je praktickým lekárom na dôchodku a stal sa kazateľom na plný úväzok. Je spoluautorom kníh „The Final Frontier“ a „Beyond The Final Frontier“, ktoré obsahujú 51 svedectiev ľudí, ktorí prežili klinickú smrť. Obidve knihy sú teraz zadarmo k dispozícii čitateľom v angličtine na webovej stránke Dr. Richarda Kenta, ktorá je registrovanou charitou Spojeného Kráľovstva (UK) na webovej stránke: [www.finalfrontier.org.uk](http://www.finalfrontier.org.uk).) Pre ďalšie biblické potvrdenie študujte poznámky na konci tejto knižočky.

## **Kapitola 1 – Veľký O. E.**

**„Niekedy sa človeku zdá cesta priama,  
ale nakoniec privedie k smrti.“**

**Kniha prísloví 14:12**

V roku 1980, keď som mal 24 rokov, som sa vydal na dobrodružnú cestu, ktorá zmenila môj život. Narodil som sa a vyrastal na Novom Zélande. Moji rodičia boli dobrí, vyrovnaní ľudia. Obidvaja boli učiteľia v škole, vďaka čomu sme sa často museli sťahovať z mesta do mesta, aj do dedín. Mal som dvoch súrodencov a spoločne sme si užívali množstvo vecí, ktoré sme si ako deti na Novom Zélande príliš nevážili, ako napríklad prázdniny na pláži. Už od svojho útleho detstva som si veľmi užíval more.

Dokončil som vysokú poľnohospodársku školu na Lincolnovej univerzite a potom som dva roky pracoval ako poľnohospodársky poradca pre Novozélandskú mliekareň. Mal som veľmi rád farmárenie. Rád som svoj čas prežíval pod šírým nebom. Cez týždeň som pracoval, ale väčšinu víkendov som prežil potápaním, surfovaním, stanovaním a hraním všelijakých športov.

Raz, keď som si našporil nejaké peniaze, mal som nutkanie niekam vycestovať. Na Novom Zélande značný počet mladých ľudí cestuje za more predtým, ako začne svoju kariéru. Tomuto fenoménu sa láskavo hovorí „Veľký O. E.“ Na začiatku roku 1980 som sa teda spolu so svojim najlepším priateľom rozhodol, že predáme náš pozemský majetok a vydáme sa na surfujúcu výpravu, prázdniny podľa filmu „Nekonečné leto“.

Vydali sme sa teda do sveta s našimi doskami na surfovanie. Najprv sme leteli do Sydney v Austrálii a potom sme surfovali pozdĺž Východného pobrežia Austrálie až k raju surferov. Cestovali sme naľahko a zostávali sme v tých najlacnejších ubytovacích zariadeniach, ktoré sme len našli. Užívali sme si surfovanie v Dee Why, Fosters, Lennox Heads, Byron Bay a Burleigh Heads.



Ianova fotografia z pasu

Cez austrálske vnútrozemie do Darwinu sme sa rozhodli stopovať, čo musím povedať, že bola naozaj divoká skúsenosť.

Pokračovali sme na Bali v Indonézii, kde sme surfovali na Kuta Útese, potom sme surfovali v Uluwate, na ľavej strane útesu. Skôr, ako sme pokračovali po zemi cez ostrov Jáva, navštívili sme niekoľko hinduistických a budhistických chrámov.

Keď sme cestovali Áziou, ľudia sa nás často pýtali, či nie sme kresťania. Pravdepodobne preto, že sme belosi. Táto otázka sa ma dotýkala, pretože som bol vychovaný v kresťanskej rodine, ale nebol som si istý tým, či sa mám nazývať kresťanom.

Bol som vychovaný v anglikánskej cirkvi a vo veku 14 rokov som bol v cirkvi birmovaný. Ako dieťa som sa modlieval, chodil som do nedeľnej školy a mládežníckej

skupiny, a predsa som nikdy neprežil osobné stretnutie s Bohom. Pamätám si, že keď som v deň svojho birmovania vychádzal z kostola, bol som rozčarovaný. Nič sa nestalo. Tak som sa opýtal svojej matky, či k nej niekedy Boh osobne prehovoril. Mama sa ku mne vtedy otočila a povedala mi: „Boh hovorí a je skutočný.“ Rozprávala mi, ako v čase tragédie k Bohu volala a On jej odpovedal. Tak som sa jej opýtal, prečo Boh nikdy ku mne neprehovoril osobne. Odpovedala mi: „Často sa musí stať nejaká tragédia, ktorá nás pokorí. Človek je už od prirodzenosti veľmi pyšný.“ „Ja ale nie som taký, nie som pyšný,“ odsekol som. Keď sa ale teraz pozerám späť, tak som pyšný naozaj bol.

Matka mi povedala: „Nebudem ťa nútiť chodiť do kostola. Ale pamätaj si jednu vec. Čokoľvek vo svojom živote urobíš, kamkoľvek pôjdeš, akokoľvek ďaleko si myslíš, že si sa vzdialil od Boha, pamätaj si túto jednu vec: ak budeš mať problém a naliehavú potrebu, volaj k Bohu zo svojho srdca a On ťa vypočuje. On ťa naozaj vypočuje a odpustí ti.“ Tieto slová som si zapamätal. Zostali mi v myšlienkach. Rozhodol som sa ale, že nechcem byť pokrytcom a tak sa radšej do cirkvi už nevrátim, pretože som s Bohom nikdy naozajstnú skúsenosť nemal. Pre mňa to bolo len prázdne náboženstvo.

Spolu so svojim priateľom sme teda cestovali cez Jávu, Singapur a ostrov Tiomen do Malajzie. Potom sa môj priateľ rozhodol nastúpiť na loď a ísť do Madrasu v Indii, zatiaľ čo ja som cestoval do Kolomba na Srí Lanke, spoločne s jednou Holanďankou, s ktorou som sa spriatelil. Odtiaľ som cestoval pozdĺž pobrežia, aby som sufroval v zátok Arugum. Po mesiaci prežitom pri úžasných vlnách mi pomaly končila platnosť môjho víza a tak som sa vrátil do Kolomba.

Spriatelil som sa s niektorými Tamilmi a tí ma vzali do svojho hinduistického chrámu v meste a potom do utajeného mesta Katragarma. Keď som bol v tomto tajnom meste, udiala sa mi moja prvá nadprirodzená skúsenosť. Díval som sa na jednu modlu a uvidel som, ako pohybuje ústami. Bola to skúsenosť, ktorá ma vyburcovala z môjho osobného klúdu a okamžite som chcel odísť.

Zatiaľ, čo som žil spoločne so svojimi priateľmi, všimol som si, že každý deň obetovali jedlo modle domácnosti v podobe slona, zvaného Garnesh. Niekedy ho obliekli, inokedy ho zasa kúpali v mlieku alebo vo vode. Bolo mi divné, že ľudia môžu veriť tomu, že kamenná modla je bohom, pretože je očividné, že ju niekto vytvoril ľudskými rukami.

Keď som jedného dňa na túto sochu hľadel, pocítil som veľmi silnú prítomnosť zla, ktorá z nej vychádzala a cítil som sa veľmi vystrašený. Potom mi prišli na rozum slová: „Nebudeš mať žiadneho iného Boha ako mňa, nebudeš sa klaňať pred žiadnym obrazom ani modlou.“ Okamžite som si spomenul, že toto je jedno z desatora prikázaní a spomenul som si, že tieto slová som počul v nedeľnej škole.

Svojim vlastným spôsobom som hľadal „zmysel života“. Raz som bol ateista, potom zasa „slobodný mysliteľ“. Chcel som skúsiť všetko, čo svet ponúka. Počas týchto rokov som nikdy nenesil hodinky... žil som v bezčasovej zóne východov a západov slnka. Keď som sa vrátil k zátok Arugam, podarilo sa mi dostať sa medzi námornú posádku škuneru zvaného „Súhvezdie“. Vyplávali sme o polnoci zo Srí Lanky na cestu do Afriky. Po 26 dňoch sme pristáli v prístave Port Louis na rajskom ostrove Mauritius.



## Tamarin Bay

Na tomto ostrove som žil v „Tamarin Bay“ (bay – zátoka) medzi miestnymi lovcami krabov a surfermi. Prijali ma do svojich životov a naučili ma potápať sa v noci pozdĺž útesov. Nočné potápanie je úžasná skúsenosť. Krabi vyliezajú v noci a môžete ich svojou baterkou oslepiť a veľmi jednoducho si ich vziať. Ryby v noci spia a tak si môžete vybrať, ktorú si dáte na večeru.



Typický zber z mora

Keď som si dostatočne zaskurfoval na Tamarin Bay, na ľavej strane korálového útesu, začali mi dochádzať peniaze. Tak som sa vydal do Južnej Afriky, kde som našiel prácu ako inštruktor surfovania a vodného lyžovania. Bolo úžasné, že mi za to platili! Surfoval som na Jeffreys Bay a Elands Bay a tiež som navštívil niektoré svetovo preslávané rezervácie zvierat.

Chcel som cestovať po zemi cez Afriku do Európy, ale moje plány boli úplne prekrížené, keď som sa dopyčul z Nového Zélandu, že môj mladší brat plánuje svadbu. Chcel som byť na jeho svadbe, tak som sa rozhodol vrátiť sa na Nový Zéland cez ostrov Réunion, Mauritius a Austráliu.

Na ostrove Réunion som narazil na úžasný surferský príboj zvaný Sv. Leu, kde boli obrovské vlny. Bol marec 1982 a cestoval som už takmer dva roky, často som spal v stane na plážach a žil som ako tulák.



Surfovanie v zátok Tamarin - Mauritius



## KAPITOLA 2 – MEDÚZA, ŠTVORHRANKA JEDOVATÁ

„Tvoje oči ma videli,  
keď som ešte nebol stvárnený,  
a v tvojej knihe boli zapísané všetky moje dni,  
len pomyselné,  
lebo som ešte ani jeden neprežil.“

Žalmy 139:16

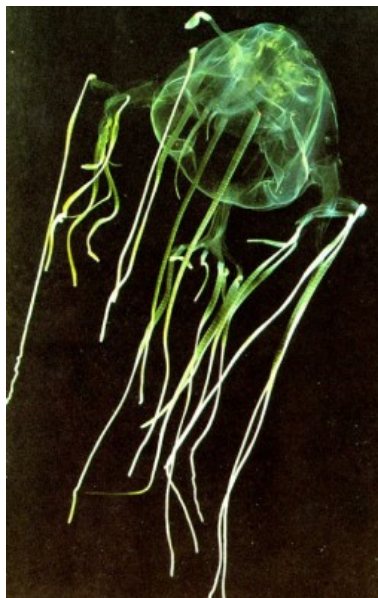
Pár týždňov som zostal na ostrove Mauritius, kde som si prenajal domček a vrátil som sa ku svojmu surfovaniu a nočnému potápaniu. Tam som stretol svojich priateľov, rybárov krabov, ktorí ma pozvali, aby som sa s nimi potápal. Asi týždeň predtým, než som sa mal vrátiť na Nový Zéland, ma požiadali, aby som sa v noci šiel s nimi znovu potápať. Šiel som na verandu, ako to bežne robievam a pozoroval som veľkú elektrickú búrku na mori. Obrátil som sa ku svojmu priateľovi Simonovi a opýtal som sa ho: „Si si istý? Videl si tú búrku?“ Bál som sa, aby nás príboj nezaniesol príliš blízko ku korálovým útesom, čo by mohlo byť nebezpečné. Ale Simon odpovedal: „To bude v poriadku, budeme dnes večer asi 8 kilometrov od pobrežia blízko krásneho korálového útesu, budeš naozaj prekvapený, aké nádherné to tam je.“



Simon

Nakoniec ma presvedčil, aby som s nimi šiel. Bolo asi jedenásť hodín večer. Vzal som si všetku svoju výbavu, naskočil na loď a vyplávali sme. Veslovali sme pozdĺž pobrežia a boli sme asi kilometer od ostrova. Nachádzali sme sa vo vnútri lagúny a potápali sme sa po vonkajšej strane útesu, kde svah klesá veľmi strmo.

Potopili sme sa. Ja som sa potápal na povrchu korálového útesu, zatiaľ čo sa moji priatelia potopili do hlbiny. Bežne bývame spolu, ale z nejakého dôvodu sme sa rozdelili. Hľadal som kraby, keď som vtom vo vode zazrel nejakého podivného morského tvora, ktorý vypadal ako oliheň. Bol som zvedavý, tak som k nemu priplával bližšie, natiahol ruku a dotkol sa ho. Mal som rukavice a prešlo mi to medzi prstami ako medúza. Sledoval som, ako to pláva preč. Veľmi ma to zaujímalo, lebo to bola veľmi podivne vyzerajúca medúza. Zdalo sa, že hlavu má ako oliheň, ale bola tvarovaná do štvorhranu ako krabica a mala veľmi podivné prsty ako chápavé. Bolo to priehľadné. Nikdy som taký druh medúzy nevidel. Otočil som sa, aby som pokračoval vo svojom hľadaní krabov.



Medúza, štvorhranka jedovatá

Baterkou som si svietil na korálový útes a hľadal svoju korisť, keď ma vtom niečo bodlo. Díval som sa okolo, aby som zistil, čo to bolo. Mal som potápačský odev s krátkymi rukávmi, takže jediné časti môjho tela, ktoré neboli prikryté kombinézou, boli moje predlaktia. Niečo sa o mňa obtrelo a bodlo ma to s neuveriteľným šokom. Bolo to, ako keď stojíte bosý na mokrej podlahe pri kravíne a dotknete sa ochranného plotu plného elektrického napätia. Úplne to so mnou vo vode otriaslo. Cúvol som a pod vodou som baterkou hľadal, kde a čo to bolo, ale nemohol som nič nájsť.

Možno, že ma niečo uhryzlo alebo som sa porezal o korálový útes. Hľadel som dolu na svoju ruku, aby som sa presvedčil, či mi netečie krv, ale nikde žiadna krv nebola. Len pulzujúca bolesť. Trel som si to, čo – ako sa neskôr ukázalo – bola tá najhoršia vec, akú som mohol urobiť. Teraz už bolesť pomaly mizla, tak som si myslel, že chytím nejakého kraba, vrátim sa a opýtam sa toho chlapca na loďke, čo to bolo. Nechcel som spanikáriť. Potápač sa nikdy nesmie naozaj rozrušiť.

Tak som ďalej hľadal kraby. Keď som sa potopil, znovu som uvidel tie isté medúzy, ktoré som zazrel pred pár minútami. Dve z nich ku mne pomaly plávali. Kútikom oka som zazrel ich chápadlá, ako sa obtierajú o moju ruku. Pri ich dotyku mi prešiel rukou ten istý elektrický šok ako predtým. Úplne to so mnou vo vode otriaslo. Naraz som si uvedomil, že ma to vlastne udrelo!

Vedel som, že niektoré medúzy sú neuveriteľne jedovaté. Ako dieťa som mal horúčku a alergickú reakciu, takže keď ma pichla včela, ruka mi opuchla ako balón. Teraz som už mal veľkú starosť, pretože ma tieto medúzy bodli už dvakrát. Vyplával som na hladinu a hľadal som loďku. Len s ťažkosťami som mohol ďalej plávať pozdĺž útesu. Ruku som si dal za chrbát, aby som ju dostal z vody, pretože som nechcel, aby ma to bodlo znovu. Ale keď som plával ďalej, cítil som, že sa mi niečo obtrelo o chrbát a potom som znovu pocítil ďalší šok v ruke. Keď som sa poobzeral okolo, zazrel som chápadlá, ako sa odo mňa vzdávajú. Bodlo ma to tretíkrát!

Ponoril som sa späť do vody, aby som sledoval útes, ale na svoje zdesenie som zazrel, ako lúč baterky preniká cez huf týchto medúz. Myslel som si: „Ak ma len jedna z nich udrie do tváre, myslím, že k loďke už nikdy nedoplávam.“ Tak som si dal baterku blízko k tvári a plával som. Keď som doplával k loďke, opýtal som sa chlapca lámanou francúzštinou a kreolčinou, či vie, čo to bolo za druh medúzy. Nevedel to, pretože nebol potápač. Len potriasol hlavou a ukázal na môjho priateľa Simona, ktorý bol vo vode. Tak som skočil späť do vody a plával som k nemu.

Uvidel som ho pod vodou, tak som mu zamával baterkou do tváre, aby som upútal jeho pozornosť. Vyplával na hladinu a ja som mu povedal: „Chcem ísť odtiaľto preč.“ Dal som hlavu pod vodu, aby som plával späť k lodi, ale priamo predou mnou bola ďalšia medúza a pulzovala smerom ku mne. Musel som si vybrať: chcem, aby ma to



bodlo do tváre alebo do ruky? Tak som zdvihol svoju ruku a znovu ma to do nej bodlo. Odhodil som tú medúzu a dostal som sa na povrch korálového útesu. Vrchol tohto korálu sa nachádzal asi len pol metra pod hladinou. Stál som tam so svojimi plutvami a pozoroval svoju ruku, ktorá bola opuchnutá ako balón a povrch kože vypadal ako pľuzgiere od popálenín. V miestach, kde sa ma dotkali chápadlá medúz to vypadalo tak, ako by som si ruku spálil o rozžeravené kachle.

Keď som to pozoroval, môj priateľ Simon ku mne prichádzal po útese. Mal na sebe potápačský oblek s dlhými rukávami, takže ho medúza nemohla bodnúť. Pozrel sa na moju ruku a potom sa pozrel na mňa: „Koľkokrát? Koľkokrát ťa to bodlo?“ Odpovedal som: „Myslím, že štyrikrát.“ Povedal: „Nevidieť. Bolo to priesvitné?“ Odpovedal som: „Áno, vypadalo to neviditeľne.“ Simon zvesil hlavu a potichu zakľal. Povedal: „Jedno bodnutie a je po tebe, len jedno!“ Baterkou si posvietil do tváre, takže som na jeho výraze mohol vidieť, aká veľmi vážna je moja situácia. Povedal som: „Tak ako to, že to mám v ruke štyrikrát a ešte žijem?“

Simon spanikáril a ja som už tiež začal panikáriť, pretože on sa potápal už dlhých dvadsať rokov a o týchto medúzach niečo vedel. „Musíš ísť do nemocnice.“ Povedal: „Allez, allez, vitement.“ Najbližšia nemocnica však bola vo vzdialenosti 25-30 kilometrov a boli sme uprostred noci asi kilometer od pobrežia na korálovom útese. Počul som, ako hovorí „bež“, ale ja som sa cítil ako ochrnutý a stál som tam. Simon sa ma snažil dostať späť do loďky. Keď ma už ťahal do loďky, bodlo ma to piatykrát.

V srdci som si hovoril: Čo som len urobil, že si toto zasluhujem?“ Spomenul som si naraz na svoje hriechy. Naraz som vedel, čo som urobil zle. Bolo množstvo vecí, ktoré som urobil, za ktoré som si toto zaslúžil. Na takéto veci človek len tak nezabudne.

Moji dvaja priatelia vytiahli loďku na korálový útes, aj so mnou v nej. Dnom drela o korály. Bola to drevená loďka, ktorá im dávala obživu, takže som si uvedomil, aká vážna je situácia, keď niečo takého urobili. Potom loďku spustili na lagúnu, plávali a loďku sa snažili tlačiť pred sebou. Povedal som im: „Podťe so mnou!“, ale oni mi odpovedali: „Nie, sme príliš ťažkí, nech ide s tebou chlapec a vezme ťa na pobrežie.“ Tento mladý chlapec ma v loďke viezol na pobrežie tak, že sa tyčou odrážal energicky od dna.



Drevená loďka a vlny na Mauritiu

Mohol som medzitým cítiť, ako sa mi jed dostáva do krvného obehu a v podpaзуší na niečo naráža. Narážal na lymfatickú žľazu. Bolo pre mňa stále ťažšie, aby som sa nadýchol do svojich pravých pľúc. Moje pravé pľúca boli obmedzené potápačským odevom, tak som ho uvoľnil ľavou rukou, zvliekol ho a navliekol si nohavice, pokým som sa ešte mohol hýbať. V ústach som mal sucho, sedel som tam a pot zo mňa len tak lial. Cítil som, ako sa ten jed vo mne pohybuje. Cítil som ostrú bolesť v chrbte, akoby ma niečo udrelo do ľadvín. Snažil som sa nehýbať a zachovať klud. Boli sme len asi na pol ceste od pobrežia a ja som doslova cítil, ako vo mne ten jed pulzuje a pohybuje sa v krvnom obehu.

Až do toho večera som nepremýšľal o tom, ktorým smerom krv v tele tečie, ale môžem vám povedať, že v tej chvíli ma to veľmi zaujímalo! Jed mi znečiteľ celú moju pravú nohu a vedel som dostatočne dobre, že ak sa dostane do nohy a z nohy späť

k srdcu alebo k mozgu, tak zomriem. Keď sme sa približovali k pobrežiu, videl som už len zakalene. Bolo pre mňa ťažké na niečo zaostriť zrak. Konečne sme priplávali k pobrežiu a chlapec mi povedal: „Pod', vystúpime.“ Postavil som sa, aby som vyšiel von z loďky, ale moja pravá noha sa podo mnou podlomila. Spadol som priamo na kraby na dne loďky. Chlapec stál na chvíľu v šoku a potom mi ukazoval, aby som mu dal ruku okolo krku. Dal som mu ruku okolo krku, chytil som svoju ochrnutú nohu ľavou rukou, ktorá bola v poriadku a držal sa. Vytiahol ma z loďky a potom ma ťahal po pláži, po korálovom piesku. Dotiahol ma až k hlavnej ceste.

Bolo okolo polnoci. Miesto bolo púste – nikde žiadne autá, proste nič. Držal som sa toho mladého chlapca a premýšľal, ako sa len asi dostanem do nemocnice, keď je už tak neskoro v noci. Moja pravá noha bola už taká zoslabnutá, že som si musel sadnúť na asfalt. Chlapec sa mi najskôr snažil pomôcť, ale potom ukazoval smerom k oceánu so slovami: „Moji bratia sú tam, musím ísť pre nich.“ Povedal som mu: „Nie, zostaň tu a pomôž mi!“ Nakoniec ale predsa odišiel.

### **KAPITOLA 3 – SKÚŠKA VYTRVALOSTI**

**„Ja síce klesám na duchu, ale ty poznáš moje chodníky.**

**Na ceste, ktorou sa uberám, nastavili mi osídlo.**

**Pozeral som sa napravo a videl som, že sa už nik nepriznáva ku mne.**

**Nemám už kam sa uchýliť, o môj život nik nestojí.“**

**Žalmy 142:4, 5**

Keď som tam tak sedel, premohla ma únava a ľahol som si na asfaltovú cestu a pozoroval hviezdy. Už som chcel zavrieť svoje oči a zaspáť, keď vtom naraz ku mne prehovoril jasný hlas, ktorý mi povedal: Ian, ak zavrieš svoje oči, tak sa už nikdy znovu neprebudíš.“ Keď som sa otočil nabok, aby som sa pozrel, kto sa to so mnou rozpráva, tak tam nikto nebol! Hovoril som si, že je to podivné. Otriasol som sa z ospalosti a premýšľal som: „Čo to robím? Tu zaspáť nemôžem, potrebujem sa dostať do nemocnice, potrebujem dostať protijed, potrebujem nájsť pomoc. Ak tu zaspím, tak sa už tiež nikdy nemusím prebudiť.“

Tak som sa snažil znovu sa postaviť. Krivkal som pomaly po ceste, až som narazil na niekoľko áut pri reštaurácii. Šiel som k týmto autám a prosil som vodičov, aby ma vzali do nemocnice. Muž v aute sa na mňa pozrel a povedal mi: „Koľko nám zaplatíš?“ Keby ste žili v Ázii, pochopili by ste, že to je normálne. Máte peniaze, tak sa veziete. Nemáte peniaze, neodvezú vás nikam. Tak som povedal nahlas skôr pre seba: „Nemám žiadne peniaze.“ Potom som si ale uvedomil, ako hlúpo som sa zachoval. To som nemal hovoriť. Mal som klamať, ale namiesto toho som povedal pravdu, že nemám peniaze. Tí traja vodiči sa len zasmiali. „Si opitý, zbláznil si sa.“ Otočili sa, zapálili si cigaretu a odchádzali odo mňa preč.

Potom som znovu počul ten veľmi jasný hlas, ako mi hovorí: „Ian, si ochotný o svoj život úpenlivo prosiť?“ Pravdaže, som. A dokonca viem, ako sa to robí. Žil som v Južnej Afrike dostatočne dlho. Videl som, ako černosi zopáli ruky, sklonili hlavu pred belochom a hovorili: Áno, šéfe, áno, pane.“ Videl som to a bolo už pre mňa jednoduché kľaknúť si, pretože moja pravá noha už bola nefunkčná a moja ľavá veľmi rozkolísaná. Opieral som sa o auto, takže som len sklúzol na kolená a zopál som ruky do tvaru pohárika. Sklonil som svoju hlavu tak, aby som sa na nich nedíval a prosil som o život. Takmer som plakal, pretože som vedel, že ak sa nedostanem rýchlo do nemocnice, tak už sa nedostanem nikde. Keby títo chlapci nemali zľutovania a vo svojom srdci lásku pre mňa, zomrel by som rovno na mieste priamo pred nimi.

Tak som ich úpenlivo prosil o svoj život. S hlavou sklonenou som sledoval ich nohy. Dvaja z nich odo mňa odchádzali, ale tretí mladík váhavo prešľapoval. Zdalo sa, že to trvá veľmi dlho, potom ale prišiel ku mne a zdvihol ma. Nehovoril, ale pomohol mi dostať sa do auta a šiel so mnou do nemocnice. V polovici cesty si to rozmyslel. Začal sa ma vypytovať: „V akom hoteli si ubytovaný, biely muž?“ Odpovedal som mu, že nie som ubytovaný v hoteli, ale že bývam v domčeku s verandou pri zátok Tamarin. Myslel si, že mu klamem a nahneval sa na mňa, že nakoniec zo mňa žiadne peniaze nedostane. „Ako dostanem svoje peniaze?“ pýtal sa ostro. Odpovedal som mu: „Dám ti všetky peniaze, ktoré mám!“ Keď je v stávke váš život, peniaze nič neznamenajú. Povedal som mu teda: „Dám ti toľko peňazí, koľko len budeš chcieť, keď ma zavezieš do nemocnice. Dám ti ich všetky.“ Ale on mi neveril.

Preto si to rozmyslel a namiesto do nemocnice ma zaviezol k nejakému veľkému turistickému hotelu. Povedal mi: „Tu ťa vysadím, nevezmem ťa ďalej.“

„Nie!“ prosil som, „Prosím, vezmite ma do nemocnice, ja umieram.“ Len sa ku mne naklonil, odopol mi bezpečnostný pás a otvoril dvere. „Vypadni!“ zavčral.

„Nemôžem vystúpiť, myslím, že sa nemôžem hýbať,“ odpovedal som. Tak ma jednoducho vykopol z auta.

Nohy sa mi pritom zachytili o prah dverí, tak ich zdvihol a vyhodil von, zabuchol dvere a odišiel preč. Ležal som tam a premýšľal som: „Tento svet smrdí. Videl som smrť, nenávisť, násilie. Toto je peklo, toto miesto je peklo na zemi. Toto je špinavý odporný svet, v ktorom žijeme.“ Ležal som tam a cítil som, že to vzdávam. Myslel som si: „Prečo by som sa mal vôbec snažiť dostať do nejakej nemocnice? Ak je tvoje vystúpenie na konci, tak to nechaj plávať, len zomri.“

Potom som si spomenul na môjho dedka. Bol v prvej aj druhej svetovej vojne. Bol v Gallipoli a bojoval tiež v Egypte proti Rommelovi. Spomínal som na to a premýšľal som o tom, že môj dedko tieto dve svetové vojny prežil a tu je jeho vnuk a vzdáva to len preto, že ho bodlo pár mizerných medúz! Tak som si povedal: „Budem bojovať až do posledného dychu, ešte sa Ian nevzdávaj!“ S použitím svojej zdravej fungujúcej ruky som sa ťahal ku dverám hotela. Uvidel som nejaké svetlá. Na moje prekvapenie ochranka, ktorá práve robila obchôdzku, ma našla, ako sa plazím v hline.

Pribehol ku mne nejaký muž. Keď som sa pozrel, spoznal som, že je to jeden z mojich priateľov, s ktorými som sa opíjal. Volal sa Daniel a bol to statný a súcitný muž. Pribehol ku mne a spýtal sa: „Čo je s tebou, si opitý, si zranený, čo je s tebou?“ Povyťahol som svoj náteľník, aby som mu ukázal svoju ruku a aby mohol vidieť všetky tie miesta pobodania a opuch. Vzal ma do náručia a utekal so mnou.

Bolo to, akoby ma vzal nejaký veľký anjel. Vbehol do hotela okolo bazéna a položil ma na rákosovú stoličku. Asi tri metre odo mňa boli čínski majitelia hotela, hrali hru „Mahjong“ a popíjali. Všetci turisti už boli v posteli, bar bol zavretý a oni sa hrali nejakú hazardnú hru.



Ian a Daniel pred hotelom v roku 1994

Daniel ma tam posadil a znovu zmizol v tme. Hovoril som si, kam asi odišiel, ale potom som si uvedomil, že v tejto zemi černochoch nesmie hovoriť s Číňanom, kým nie je vyzvaný, aby rozprával. Tak som sa snažil komunikovať s týmito Číňanmi sám. Vyhrnul som si rukáv a ukázal svoju opuchnutú pobodanú končatinu. Povedal som:

„Potrebujem sa okamžite dostať do nemocnice „Quatre Bonne“, pobodalo ma päť medúz.“ Dokonca som použil nejakú čínštinu. Smiali sa mi. Jeden z mladých chlapcov sa postavil a povedal: „Ach, chlapče, heroin nebyť dobrý pre teba, len starý človek brať opium.“ Myslel si, že som na drogách, pretože keď som mu ukázal svoju pobodanú ruku, tak z tej vzdialenosti to vyzeralo ako od ihl.

Začal som byť zlostný a frustrovaný. Sedel som tam a snažil som sa ukludniť, pretože som vedel, že ak sa príliš rozruším, jed sa začne pohybovať rýchlejšie. Ale celé moje telo, každý sval sa začal šklbať a sťahovať v krčoch. Jed začal pôsobiť na moje svaly. Traja Číňania pribehli a snažili sa ma držať. Nemohli ma ale udržať, odhadzoval som ich.

Keď som sa z tohoto hrozného trasenia dostal, cítil som smrteľný chlad, ktorý mi začal prechádzať od špiku kostí. Bolo to, akoby na mňa prichádzala smrť. Vedel som, že moje telo umiera. Začala mi byť neuveriteľná zima. Tí muži na mňa položili deky a snažili sa ma udržať v teple. Stále som zápasil a prosil som ich: „Vezmite ma, prosím, do nemocnice.“ Jeden z nich mi položil ruku na rameno a povedal: „Nie, my počkať na sanitku, biely muž.“ Tak som tam len tak sedel a premýšľal: „Myslím, že sa tam nikdy nedostanem.“ V tej chvíli ale prišla sanitka a odniekiaľ sa objavil Daniel s ďalším mužom zo záchranky. Zobrali ma a odniesli. Dozvedel som sa, že Daniel sa dostal do ústredne, skadiaľ sám zavolať do nemocnice.

Takže sanitka prišla. Húkala a prišla na parkovisko. Pred hotelom sa však otočila a znovu odchádzala. Vodič sanitky bol z nemocnice pre černochova, takže keď pred čínskym hotelom nevidel nikoho, koho by mohol vziať, myslel si, že dostal zlé inštrukcie.

Takže som tu, napoly pred bránami smrti a vidím, ako sanitka odchádza niekam za roh. Snažil som sa zapísať, ale nič zo mňa nevyšlo. Daniel uvidel, čo sa snažím urobiť, tak zapískal na poplach, ako najhlasnejšie mohol. Zvuk sa odrážal od steny smerom k ceste. Vodič sanitky musel mať otvorené okienko, pretože bolo vidieť, ako sa rozsvietili brzdom svetlá a voz začal cúvať. Bol to starý Renault 4, vpredu bolo jedno sedadlo vybraté a namiesto neho tam boli vložené táborové nosítka. To je ono, chlapče, konečne je tu sanitka.

Bolo mi už jedno, kto ma tam odniesol. Vodič ani zo sanitky nevystúpil. Zaparkoval, otvoril dvere a Daniel ma položil dovnútra na nosítka. Žiadne: „Ako sa máš, ako sa ti darí? Nepotrebuješ deku, čo je s tebou?“ Bol to prsto len vodič a tak so mnou išiel. Snažil som sa nezavrieť oči, vedel som, že kým nedostanem sérum, tak nesmiem zavrieť svoje oči. Keby som len mohol zostať nažive, kým sa dostanem do nemocnice.

## KAPITOLA 4 – MODLITBA PÁNA

**„Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa tvoje meno,  
príd' tvoje kráľovstvo, bud' tvoja vôľa, ako v nebi tak i na zemi.**

**Chlieb náš každodenný daj nám dnes**

**a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom.**

**A neved' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého.“**

Matúš 6:9-13

Boli sme asi tak v polovici cesty a Renault sa práve šplhal do kopca. Nohy mi začali tuhnúť a jed v krvi sa mi začal dostávať priamo do mozgu. Naraz som pred sebou videl obrázok chlapca s blond vlasmi, a potom som videl ďalší obrázok staršieho chlapca, tiež s blond vlasmi. Díval som sa na to a hovoril si: „Jéj, on má blond vlasy ako ja“ a naraz mi došlo, že sa dívam sám na seba, videl som, ako sa mi pred očami odohráva môj vlastný život. Bola to zastrašujúca skúsenosť, keď som videl svoj život, ako predou mnou prebieha podobne ako nejaké veľmi jasné video s krištáľovo čistým obrazom, na ktoré som hľadel svojimi očami doširoka otvorenými. Díval som sa na to a myslel som si: „O tomto som už počul a dokonca som o tom aj čítal. Ľudia hovoria, že tesne predtým než zomrú, je im pred ich očami premietnutý ich život.“

Povedal som si: „Teraz zomriem, prečo som sa len šiel potápať? Ja som ale idiot, mal som zostať doma.“ Myšlienky sa mi prehánali hlavou. Vedel som, že som konfrontovaný s bezprostredne nastávajúcou smrťou. Len ťažko som mohol počuť tlkot srdca a hovoril som si, čo sa asi tak stane, keď zomriem? Existuje niečo po smrti? Kam pôjdem, keď zomriem?

Zrazu som mal videnie svojej matky. Počul som tie slová, ktoré mi hovorila už dlho predtým: „Ian, čokoľvek vo svojom živote urobíš, kamkoľvek pôjdeš, akokoľvek ďaleko si myslíš, že si sa vzdialil od Boha, pamätaj si túto jedinou vec: ak budeš mať problém a v naliehavej potrebe, volaj k Bohu zo svojho srdca, a On ťa vypočuje. On ťa naozaj vypočuje a odpustí ti.“

Vo svojom srdci som si hovoril: „Verím tomu, že Boh existuje? Mám sa modliť?“ Takmer sa zo mňa stal zatvrdený ateista. Neveril som ničomu. A predsa som bol teraz konfrontovaný s jasnou víziou svojej matky. Hovoril som o tom so svojou matkou neskôr, až keď som sa vrátil na Nový Zéland. Povedala mi, že skoro ráno presne v tento deň bola prebudená. Boh jej ukázal moje krvavé zavreté oči a povedal jej: „Tvoj najstarší syn Ian je takmer mŕtvy. Modli sa teraz za neho.“ Tak sa za mňa začala modliť.



Ianova matka

Samozrejme, že jej modlitby samé osebe nemôžu spasiť moju dušu, ona ma do neba dostať nemôže, ale ja som vedel, že sa potrebujem modliť. Nevedel som, ako sa mám modliť, ani ku komu sa mám modliť. Ku ktorému bohu sa mám modliť? Buddha,

Kali, Šiva? Sú ich tisíce. Nevidel som tam však stáť Buddhu, Krišnu, ani žiadneho iného boha, videl som tam svoju matku a moja matka nasleduje Ježiša Krista. Premýšľal som: „Sú to už roky, keď som sa naposledy modlil, ako sa mám modliť? Čo mám v tejto chvíli hovoriť? Aká modlitba sa modlí, keď niekto umiera?“

Potom som si spomenul, že ako deti nás matka učila modlitbu Pána. „Otče náš, ktorý si na nebesiach, posväť sa meno tvoje, príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi...“ Tak toto som si myslel, že sa začnem modliť. Bola to jediná modlitba, ktorú som si pamätal. Začal som sa ju modliť, ale nemohol som si spomenúť, ako pokračuje. Bolo to takmer tak, ako keby ten jed, ktorý sa mi dostal už do mozgu, spôsobil, že som takmer prestal premýšľať. Začalo mi to zavierať myseľ. Bol som z toho prestrašený. Tak som sa na svoju myseľ a na svoj intelekt spoliehal a naraz mi odumiera. Mentálne prázdno, nula.

Keď som tam tak ležal, spomenul som si, že mi matka hovorila, aby som sa nemodlil zo svojej hlavy, ale zo svojho srdca. Tak som povedal: „Bože, nemôžem si spomenúť na túto modlitbu, ale chcem sa modliť, pomôž mi.“ Akonáhle som to povedal, táto modlitba začala doslova vychádzať z môjho vnútorného človeka, z môjho ducha. Modlil som sa: „Odpusť nám naše hriechy.“ Potom som pokračoval: „Bože, prosím ťa, aby si mi odpustil moje hriechy, ale ja som urobil toľko zlých vecí. Viem, že sú zlé, moje svedomie mi hovorí, že sú zlé. Ak mi môžeš odpustiť všetky moje hriechy – a ja naozaj neviem, ako to chceš urobiť – naozaj neviem, ako mi ich môžeš všetky odpustiť – tak, prosím, odpusť mi moje hriechy.“ Myslel som to vážne. Chcel som mať zmazanú minulosť, chcel som začať odznovu. „Bože, odpusť mi!“

Keď som sa takto modlil, tak mi prišla na rozum ďalšia časť modlitby: „Odpusť tým, ktorí zhrešili proti tebe.“ Pochopil som to tak, že mám odpustiť tým, ktorí ma nejako zranili. Myslel som: „Dobre teda, neprechovávam proti nikomu nenávisť. Je veľa ľudí, ktorí ma okradli a bodli ma za chrbtom a povedali veci proti mne a urobili mi hrozné veci – ja im odpúšťam.“ Potom som počul Boží hlas, ktorý mi hovoril: „Odpúšťaš aj tomu Indovi to, že ťa vyhodil z auta a tomu Číňanovi, ktorý ťa nechcel odviezť do nemocnice?“ Povedal som: „Hm-hm, s nimi som mal iné plány, keby som sa s nimi zase stretol. Ale tak teda dobre, odpúšťam im. Keď ty môžeš odpustiť mne, potom ja môžem odpustiť im. Odpúšťam im.“

Somenul som si na ďalšiu časť modlitby: „Tvoja vôľa nech sa stane.“ Ja som konal posledných 20 rokov svoju vlastnú vôľu. Povedal som: „Bože, ak ma z toho dostaneš, neviem ani čo Tvoja vôľa je – nemám žiadne tušenie, čo Tvoje vôľa je – viem, že to znamená nerobiť žiadne zlé veci, ale nemám potuchy, čo Tvoja vôľa je. Ak ma z toho dostaneš, potom zistím Tvoju vôľu pre môj život a budem ju konať. Budem ťa nasledovať z celého srdca, ak ma z toho dostaneš!“

Nechápal som to v túto chvíľu, ale bola to vlastne modlitba spasenia. Vôbec nie zo svojej hlavy, ale čisto zo svojho srdca som prosil: „Bože, odpusť moju skazenosť a zlé činy. Bože, očisti ma. Odpúšťam všetkým, ktorí ma kedy zranili. A Ježišu Kriste, budem konať Tvoju vôľu, Tvoja vôľa nech sa koná. Budem Ťa nasledovať.“ Modlil som sa modlitbu hriešnika, modlitbu kajúcnika pred Bohom. Úžasný pokoj zaplavil moje srdce, keď som sa takto modlil. Bolo to, akoby ma opustil všetok strach, strach z toho, čo sa so mnou stane. Stále som umieral, to som vedel, ale mal som v tom pokoj. Zmieril som sa so svojim Stvoriteľom. Vedel som to, vedel som, že prvýkrát vo svojom živote som sa dotkol Boha a skutočne som počul Jeho hlas. Nikdy predtým som Ho nepočul, ale teraz som Ho veľmi jasne počul, ako ku mne hovorí. Nikto iný mi modlitbu Pána pripomenúť nemohol.



## KAPITOLA 5 – KONEČNÉ UVOĽNENIE

„Vchádzajte tesnou bránou,  
lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia  
a mnoho je tých čo cez ňu vchádzajú.

Aká tesná je brána a úzka cesta,  
čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!“

Matúš 7:13, 14

Nakoniec sme sa dostali do nemocnice. Vodič sanitky ma posadil na kolieskovú stoličku a zaviezol ma rovno do ambulancie. Nieкто mi meral krvný tlak. Keď som tam tak sedel, sledoval som sestru, ako sa díva na meradlo tlaku a potom do neho búcha. Premýšľal som, čo je len toto za nemocnicu. Bola to stará nemocnica z druhej svetovej vojny. Briti ju opustili a darovali ju domorodcom. Vyzerala presne tak, ako bola postavená v roku 1945. Všetko tam bolo špinavé a opotrebované, a na takomto mieste som sa nachádzal.



Ian pred nemocnicou v roku 1994

Sestra znovu búchala do meradla. Začal som si myslieť: „S tým prístrojom nič nie je, to je moje srdce, prestalo pumpovať.“ Odhodila to a hľadala v skrini tlakomer, ktorý by vyzeral novšie. Vytiahla jeden, nasadila mi ho, otvorila ho a začala pumpovať. Čokoľvek sa ale snažili robiť, nič nemohlo zaregistrovať môj tep. Pozrela sa na mňa a potom sa pozrela na tlakomer. Oči som mal otvorené a bolo mi jasné, že je prekvapená, že ich mám stále otvorené. S takýmto krvným tlakom by moje oči nemali byť otvorené. Zúfalo som bojoval o prežitie. Nikam som nechcel odísť. Chcel som zostať vo svojom tele. Nechcel som zomrieť. Bojoval som celou svojou silou, aby som zostal nažive.

Keď si vodič sanitky uvedomil, že situácia je už zúfalá, tak mi odtrhol tlakomer z ruky a utekal so mnou za doktorom. Sedeli tam dvaja doktori Indovia, obaja mali hlavy sklonené v polospánku. „Ako sa voláš, kde žiješ?“, opýtal sa jeden po francúzsky, „koľko máš rokov?“ Bol to mladý doktor a ani sa na mňa nepozrel. Pozrel som sa na toho staršieho doktora. Mal trochu šedivé vlasy a pomyslel som si: „Pár rokov už tu je, ten bude vedieť, ako mi pomôcť.“ Tak som čakal, kým ten starší muž zdvihne hlavu. Pozrel sa na mňa. Nebol som si istý, či mi zostala nejaká sila na rozprávanie. Zabodol som sa mu pohľadom do očí, ako som len mohol. Zašepkal som: „Umieram, potrebujem protijed hneď teraz!“ Nehýbal sa. Nespúšťal som z neho oči, len som mu do nich hľadel.

Sestra prišla s kúskom papiera. Starší doktor sa na ten papier pozrel, potom sa pozrel na mňa, a vyskočil. Videl som len, ako sa znechutene zahľadel na toho mladšieho doktora, akoby mu chcel povedať: „Ty blázon, ty si sa na toho mladíka ani nepozrel?“ Vyskočil, odstrčil toho vodiča z cesty, chytil pojazdnú stoličku sám a utekal so mnou po chodbe. Počul som len tlmený zvuk. Počul som, ako niečo volá, ale už som ho počul len akoby z diaľky.

Doktor vbehol do miestnosti s fľašami a zdravotníckym vybavením. Behom minúty som bol obklopený sestrami, doktormi a zdravotníkmi. Po dlhej dobe sa konečne niečo dialo. Sestra mi chytila ruku a otočila mi ju nabok. Doktor sa mi pozrel do tváre a povedal: „Neviem, či ma môžeš počuť, synu, ale pokúsime sa ti zachrániť

život. Maj svoje oči otvorené... , bojuj s tým jedom. Snaž sa nezaspať, je to v poriadku, dávame ti dextrózu proti dehydratácii.“ Jedna sestra do mňa pichala injekciu z jednej strany a druhá sestra z druhej strany. Necítil som to, ale videl som, ako to robia. Doktor povedal svojou oxfordskou angličtinou: „Protijed na paralyzovanie jedu.“ Ďalšia sestra si kľakla pri mojich nohách a bila ma po ruke, ako najviac mohla. Myslel som si: „Čo to robí?“ ale bolo mi to jedno, „len tam tú ihlu pichnete!“

Ďalšia sestra naplnila veľkú injekčnú striekačku, ktorá vyzerala ako konská dávka. Vytlačala z nej vzduch. Snažila sa mi to vpichnúť do ruky, ale nemohla nájsť žilu. Tak mi nadvihla kožu, vrazila tam ihlu a tlačila tekutinu dovnútra týmto spôsobom. Nafúklo mi to žilu ako malý balónik. Videl som, aká je nervózna, pretože tá ihla bola vo vnútri žily a zdalo sa, že to tú žilu tlakom roztrhne.

Nechala tú ihlu a niekto jej podal inú ihlu. Znovu to žilu len nafúklo. Sestra sa pozrela na doktora a opýtala sa: „Ďalšiu?“ Doktor prikývol. Tak sa snažila vpichnúť ďalšiu. Iná sestra sa mi to snažila vmasírovať dovnútra, ale veľmi to nešlo. Nemohla mi dostať ten protijed do krvi, nešlo to.

Srdce mi očividne nepumpovalo dostatočné množstvo krvi. Moje žily kolabovali. Študoval som veterinu, takže som tiež študoval základnú fyziológiu a anatómiu. Chápal som čo sa deje, ale nič som s tým nemohol urobiť. Bolo mi jasné, že pomaly upadáam do kómy. Bol som úplne ochromený. Moje srdce sa pomaly blížilo k bodu, keď úplne prestávalo fungovať.

Nevedel som, že ma bodla medúza štvorhranka jedovatá, známa tiež ako morská osa, ktorá produkuje druhý najjedovatejší jed na svete. Len jedno jej bodnutie zabilo za posledných 20 rokov v Darwine okolo 60 ľudí. Šesť mesiacov v roku dávali lebku s prekríženými kosťami na pláži ako znamenie, aby zabránili ľuďom kúpať sa. Mal som v sebe toľko jedu, že by ma to zabilo päťkrát po sebe. Bežne človek zomrie od tohoto bodnutia v priebehu pätnástich minút. Nemal som to len vo svaloch, ale aj v žilách.

Doktor sa na mňa pozrel a povedal mi: „Neboj sa!“ Pomyslel som si: „Kamarát, veď ty sa bojíš viac než ja.“ Videl som v jeho očiach zdesenie. Položili ma na posteľ aj s infúziou. Doktor stál nado mnou a utieral mi tvár. Tá infúzia, ktorú mi dali, začala prinášať tekutiny späť do môjho tela a tak som sa začal potiť na čele. Doktor mi utieral pot z tváre, ale potom na niekoľko minút odišiel. Keď som tam ležal, cítil som, ako mi pot steká do očí a zahmlal sa mi zrak. Bolo to, akoby som mal v očiach slzy.

„Musím mať oči otvorené,“ opakoval som si. Prial som si, aby sa doktor vrátil a znovu mi utrel tvár, ale nevracal sa. Snažil som sa hovoriť: „Doktor, vráťte sa,“ ale ústa sa mi nepohybovali. Snažil som sa nakloniť hlavu, ale nechcela sa pohybovať. Tak som sa snažil zbaviť sa toho potu očnými viečkami. Zvraštil som ich čo najviac, ale stále som mal zrak zahmlený. Ďalej som stláčal svoje viečka. Trochu to fungovalo, ale potom som z ničoho nič naraz vydýchol, bolo to vydýchnutie s pocitom uvoľnenia, a vedel som, že sa niečo stalo.

## KAPITOLA 6 – TEMNOTA

**„A súd je v tomto: Svetlo prišlo na svet,  
a ľudia milovali tmu viac ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé.“**

**Ján 3:19**

**„...a synovia kráľovstva budú vyhodení von do tmy;  
tam bude plač a škrípanie zubami.“**

**Matúš 8:12**

Vedel som, že prišlo uvoľnenie, zdalo sa, že boj o prežitie skončil. Nikto mi nepovedal, čo sa práve stalo, nikto mi nepovedal: „Synu, práve si zomrel.“ Toto som nevedel. Všetko, čo som vedel, bolo to, že ten boj o prežitie a o to, aby som mal otvorené oči, skončil.

Vedel som, že som sa niekam dostal, nebolo to, ako keď zavriete oči a zaspíte, ale vedel som, že som sa dostal na nejaké miesto. Mal som taký pocit za posledných 20 minút v nemocnici, ako keby som sa nadnášal a mal som niekam odletieť. Držal som sa ale svojho tela všetkým, čo som mal a snažil som sa nikam neodletieť. A predsa, keď som zavrel svoje oči, nikam som neletel, bol som len jednoducho niekde preč.

V Biblii sa v knihe Kazateľ píše, že keď človek zomiera, jeho duch sa vracia k Bohu, ktorý ho stvoril a jeho telo sa vracia do prachu, odkiaľ prišlo. Teda viem, že môj duch niekam odišiel, niekam som odišiel, a napriek tomu som nevedel, že som mŕtvy. Nachádzal som sa vo veľkej, priestrannej a pustej temnote, čiernej ako uhoľ. Pripadalo mi, že stojím. Bolo to, ako keby som sa prebral zo zlého sna v cudzom dome a divil sa, kde všetci odišli. Rozhliadal som sa okolo a snažil som sa zorientovať.

Už ste sa niekedy prebudili uprostred noci a hľadali ste vypínač na svetlo? Teda snažil som sa ho nájsť, ale zdalo sa, že ho nemôžem nájsť. Snažil som sa niečoho dotknúť a pohyboval som sa okolo, ale nikde nič nebolo. Dokonca som ani do ničoho nevrátil. Nemohol som vidieť ani svoju ruku pred tvárou. Skúšal som ju zdvihnúť, aby som sa presvedčil, ako som schopný vidieť pred seba. Zdvihol som ju pred svoju tvár a čo sa nestalo – ruka prešla cez miesto, kde mala byť moja tvár. Bola to hrozná skúsenosť. Stále som vedel, že som to ja, Ian McCormack, ktorý tam stojí, ale bez tela. Cítil som sa tak, ako keby som telo mal, ale nemohol som sa ho fyzicky dotknúť. Bol som duchovná bytosť a moje fyzické telo zomrelo. Bol som však veľmi reálny a dobre som si bol vedomý toho, že mám ruky, nohy a hlavu, len s tým rozdielom, že som sa týchto častí nemohol dotknúť. Boh je duch, neviditeľná duchovná bytosť, a my sme stvorení na Jeho obraz.

Premýšľal som vo svojom srdci: „Kde to vlastne som?“ Zatiaľ, čo som stál v tejto temnote, cítil som ten najhorší druh chladu a strachu, ktorý sa ku mne približoval. Možno ste niekedy išli večer sami po prázdnej ulici a mali ste pocit, že vás niekto sleduje. Už ste to niekedy zacítili? Cítili ste, že sa na vás niekto z tmy pozerá, ale nemohli ste vidieť, kto to je. Začal som v tej temnote cítiť zlo. Zdalo sa, že tá temnota nie je len fyzická, ale duchovná. Cítil som, že ma niekto sleduje. Zdalo sa, že studené prenikajúce zlo naplňa atmosféru okolo mňa. Pomaly som si začal byť vedomý toho, že okolo mňa sa pohybujú ďalší ľudia, v takej istej ťaživej situácii, ako som ja. Aj keď som nahlas neprehovoril, odpovedali na moje myšlienky. Z temnoty som začal počúvať hlasy, ktoré na mňa kričali: „Drž hubu!“ „Zaslúžiš si tu byť!“

Povedal som si: „Zaslúžim si byť kde?“

„V pekle a teraz drž hubu,“ zakričal na mňa niečí hlas.

Premýšľal som: „Som v pekle, toto bude asi skutočnosť, ale ako som sa sem len dostal?“ Bol som vydesený – bál som sa pohnúť, dýchať alebo niečo hovoriť. Keď som tak o tom premýšľal, povedal som si: „Áno, toto miesto si zaslúžim.“

Ľudia si predstavujú, že v pekle budú večierky a úžasná zábava... tiež som si to myslel. Myslel som si, že tam bude človek robiť všetky tie veci, ktoré na zemi robiť nemal... to je ale absolútny nezmysel. To miesto, na ktorom som sa nachádzal, bolo tým najdesivejším miestom, na ktorom som kedy bol. Ľudia, ktorí tam boli, si nemohli

robiť všetko, čo ich prevrátené srdce chcelo, nemohli robiť nič. A nie je tam žiadne vychvaľovanie sa. Pred kým by si sa asi tam dole mohol vychvaľovať? „Ach, áno, znásilnil som, zavraždil, olúpil, drancoval. Dobre, tak teda hurá do toho!“ Tam nie je nič takého, o čom by si mohol rozprávať, nič. A oni všetci vedia, že deň súdu prichádza.

Na tom mieste nie je žiadny pojem času. Ľudia, ktorí tam sú, nevedia, koľko je hodín. Nevedia, či sú tam desať minút, desať rokov alebo 10.000 rokov. Nemajú poňatie o čase. Bolo to desivé miesto. Biblia hovorí o tom, že sú dve kráľovstvá, kráľovstvo temnoty, ktorému vládne Satan, a Kráľovstvo svetla. List Židom hovorí, že toto miesto temnoty bolo vlastne pripravené pre anjelov, ktorí neposlúchli Boha, nikdy nie pre ľudí, nikdy. A bolo to to najdesivejšie, najstrašidelnejšie miesto, na ktorom som kedy bol. Nikdy by som si neprial – a naprial by som to nikdy ani svojmu najhoršiemu nepriateľovi – aby niekto šiel do pekla.

Nemal som najmenšie tušenie, ako sa stadiaľ dostať von. Ako sa môže vôbec niekto z pekla dostať von? Ale ja som sa už modlil, hovoril som si, prečo som tu na tomto mieste, keď som sa modlil. Modlil som sa ešte predtým, než som zomrel, požiadal som Boha, aby mi odpustil moje hriechy. Začal som plakať a doslova som volal k Bohu: „Prečo som tu? Poprosil som Ťa o odpustenie, prečo som teda tu? Dal som Ti svoje srdce, prečo som teda tu?“

Jediný dôvod, prečo by som mohol toto miesto opustiť, je ten, že som robil pokánie ešte predtým, než som zomrel. Je príliš neskoro na pokánie, akonáhle si tam dole. Pokánie môžeš robiť jedine predtým, než zomrieš. Z pekla sa nikdy nemôžeš vymodliť von a ani nikto na zemi ťa z neho nemôže vymodliť, nikto. Musíš sa modliť sám, ešte skôr, než zomrieš. Biblia nás učí, že nikto sa nemôže modliť za mŕtvych, za duše, ktoré už odišli, a dostať ich tak von z pekla. Musia samé činiť pokánie ešte predtým, než umrú.

Potom na mňa začalo svietiť nádherné svetlo a doslova ma z tej temnoty vynieslo von. Biblia hovorí, že: „Ľud bývajúci v temnotách uvidel veľké svetlo. Svetlo zažiarilo tým, čo sedeli v temnom kraji smrti.“ Matúš 4:16. Ako som tam tak stál, úžasný svetelný paprsok zhora naraz začal prenikať cez tú temnotu a svietil mi priamo do tváre. Toto svetlo ma začalo veľmi intenzívne obklopuvať a začal som cítiť stav beztiaže, ktorý ma premohol. Potom som cítil, ako som vyzdvihnutý zo zeme a začal som stúpať hore priamo do tohoto úžasného bieleho svetla.

## KAPITOLA 7 – SVETLO

„Lebo Boh, ktorý povedal:  
"Nech z temnôt zažiari svetlo,"  
zažiari aj v našich srdciach na osvietenie poznania  
Božej slávy v tvári Ježiša Krista.“

### 2 List Korint'anom 4:6

Keď som sa pozrel hore, všimol som si, že som vtáhovaný do veľkého kruhového otvoru vysoko nado mnou. Nechcel som sa príliš obzerať späť, aby som náhodou znovu nespadol do tej temnoty. Bol som hrozne šťastný, že som z nej vonku. Keď som bol v tomto tunele, všimol som si, že samotný zdroj toho svetla vyžaroval z konca tunela. Vyzeralo to neuveriteľne jasne, ako keby to bolo centrum vesmíru. Vyzeralo to doslova ako zdroj všetkej moci a všetkého svetla. Bolo to jasnejšie ako slnko, žiarivejšie než akýkoľvek klenot, než akýkoľvek diamant, jasnejšie než laserový lúč. A napriek tomu som sa do tohoto svetla mohol pozeráť priamo.

Keď som naň hľadel, bol som do toho svetla doslova vtáhovaný, tak, ako je mora priťahovaná do svetla plameňa. Cítil som, ako som ťahaný hore vzduchom neuveriteľnou rýchlosťou ku koncu toho tunela. Pokým som takto letel, mohol som vidieť, ako hustejšie vlny svetla, vyžarujúce z tohoto zdroja, začali postupne cestovať týmto tunelom smerom ku mne. Prvá vlna svetla, ktorá ma zasiahla, prinášala úžasné teplo a potešenie. Bolo to, ako keby toto svetlo nebolo len nejaké fyzické svetlo, ale bolo to „živé svetlo“, ktoré vysielalo emócie. Keď som bol asi tak v polovici tunela, zasiahla ma ďalšia vlna svetla, ktorá mnou prenikla. Toto svetlo vydávalo naprostý a dokonalý pokoj. Veľa rokov som hľadal „pokoj mysle“, ale všetko, čo som našiel, boli len prchavé záblesky. V škole som čítal všetko od Keatsa po Shakespeara, aby som okúsil a získal pokoj mysle. Skúšal som alkohol, skúšal som vzdelanie, skúšal som šport, skúšal som vzťahy so ženami, skúšal som drogy, skúšal som všetko, čo sa dalo nájsť, aby som našiel pokoj a spokojnosť vo svojom živote, ale nikdy som to nenašiel. Teraz som cítil dokonalý naozajstný pokoj od hlavy až po päty.

Moja ďalšia myšlienka bola: „Zaujímalo by ma, ako vyzerá moje telo.“ Keď som bol v tej temnote, tak som nemohol nič vidieť, ani keď som si dal ruku pred tvár. Myslel som si: „Teraz ho musím jasne vidieť, keď som v tomto svetle.“ Tak som sa pozrel na pravú stranu a na moje prekvapenie som síce uvidel svoju ruku, ale videl som cez ňu. Bol som priesvitný ako duch, ale plný toho svetla, ktoré na mňa svietilo z konca toho tunela... Tretia vlna, ktorá ma zasiahla skoro na konci tunela, bola dokonalá radosť. Bolo to také vzrušujúce, že som vedel, že to, čo uvidím následne, bude tá najúžasnejšia skúsenosť v celom mojom živote.

Moja myseľ ani nestačila zaregistrovať, kam to vlastne idem, a moje slová nestačili na vyjadrenie toho, čo som videl. Vyšiel som z konca toho tunela a stál som pred tým zdrojom všetkého svetla a moci. Môj zrak bol týmto úžasným svetlom úplne uchvátený. Najprv som o tom začal premýšľať, že je to nejaké fluidum. Potom, že to je sláva. Videl som obrázky Ježiša s úzkym pásikom svätožiare okolo hlavy. Ježiš Kristus predsa zomrel, vstal z mŕtvych a vystúpil do neba, kde sedí po pravici Otca, a je oslávený, obklopený svetlom a v ňom nie je žiadna tma. On je ten Kráľ slávy, Knieža pokoja, Pán pánov a Kráľ všetkých kráľov. To, čo som videl, bola táto sláva Pána. V Starom zákone vyšiel Mojžiš na horu Sinaj, kde zostal 40 dní a videl slávu Pána. Keď sa vracal, jeho tvár žiarila. Mojžišova tvár žiarila slávou Pána, a musel si dať zásteru cez tvár, aby sa ho ľudia nebáli. Videl svetlo Božie, slávu Božiu. Pavel bol oslepený slávnym svetlom na ceste do Damasku, slávou Ježiša. A ja som teraz stál a na toto úžasné svetlo a slávu som priamo hľadel.

Medzitým, čo som tam tak stál, v srdci mi začali vznikať otázky: „Je toto len nejaká sila, ako hovoria budhisti, alebo karma, alebo jin a jang? Je toto len nejaká prirodzená moc alebo zdroj energie, alebo niekto v tom svetle stojí?“ Všetko som si takto odôvodňoval. Pokým som takto premýšľal, tak naraz ku mne prehovoril hlas

z centra toho svetla. Hlas mi povedal: „Ian, praješ si vrátiť sa?“ Bol som otrasený tým, že som zistil, že v tom centre svetla niekto naozaj stojí a nech to už bol ktokoľvek, tak poznal moje meno. Bolo to, ako keby táto osoba poznala moje najvnútornejšie myšlienky. Potom som sa zamyslel: „Vrátiť sa, vrátiť sa – ako kam? Kde to som?“ Keď som sa rýchlo otočil za seba, uvidel som ten tunel, ako na konci mizne v temnote. Myslel som si, že som možno v nemocničnej posteli a snívam, pretože som zavrel oči. „Je toto skutočné? Alebo, žeby som naozaj stál tu, Ian v reálnom živote, je toto skutočné?“ Na to Pán prehovoril znova: „Praješ si vrátiť sa?“ Odpovedal som: „Ak som vonku z môjho tela, tak neviem, kde to som, prajem si vrátiť sa.“ Odpoveď znela: „Ak si praješ vrátiť sa, Ian, potom musíš všetko vidieť v novom svetle.“

V tom momente, keď som počul tieto slová „vidieť v novom svetle“, tak sa niečo vo mne zapálilo. Spomenul som si, že som kedysi dostal vianočné želanie, kde bolo napísané: „Ježiš je svetlo sveta“ a „Boh je svetlo a v Ňom nie je žiadna temnota.“ Vtedy som sa nad týmito slovami zamýšľal. Práve som vyšiel z temnoty, a tu iste nie je žiadna temnota.

## **KAPITOLA 8 – VLNY LÁSKY**

**„ a poznať aj Kristovu lásku,  
presahujúcu každé poznanie,  
aby vás naplnila Božia plnosť celá.“**

**Efezanom 3:19**

Tak toto je teda Boh! On je svetlo. Pozná moje meno a pozná aj tajné myšlienky môjho srdca a mysle. Pomyslel som si: „Keď je teda toto Boh, tak musí vidieť všetko, čo som kedy vo svojom živote urobil.“ Cítil som sa pred Bohom úplne nahý a priehľadný. Hanbil som sa a myslel som si: „Urobili nejakú chybu a priniesli sem nesprávnu osobu. Nemal by som tu vôbec byť. Vôbec nie som dobrý človek. Mal by som zaliezť pod nejaký kameň alebo sa vrátiť do tej temnoty, kam patrí.“ Keď som začal pomaly cúvať späť k tomu tunelu, vlna svetla naraz vyšla z Boha smerom ku mne. Moja prvá myšlienka bola, že toto svetlo z Neho vyšlo, aby ma hodilo späť do tej jamy. Ale na moje prekvapenie mnou prešla vlna čistej nepodmienenej lásky. To bola tá posledná vec, ktorú by som čakal. Namiesto odsudzovania som bol kúpaný v čistej láske.

Priezračná, nefalšovaná, čistá, nepotláčaná, nezaslúžená láska. Začala ma celého naplňovať až do môjho najlbšieho vnútra. Myslel som si: „Možno, že Boh nevie úplne všetky veci, ktoré som urobil zle,“ tak som Mu začal hovoriť o všetkých tých odporných veciach, ktoré som urobil, keď som bol zahalený v temnote. Ale zdalo sa, že mi už všetky veci odpustil a tá intenzita lásky sa tým len posilnila. V skutočnosti, ako mi Boh neskôr ukázal, keď som požiadal v tej sanitke o odpustenie, vtedy mi odpustil a očistil môjho ducha od zlého.

Keď sa táto láska stále stupňovala, začal som nekontrolovane plakať. Bolo to tak neuveriteľne čisté a číre, bez nejakého herectva. Necítil som sa byť milovaný už veľa rokov. Naposledy kto ma miloval, bola moja matka a otec, keď som bol doma, ale ja som odišiel do toho široko otvoreného sveta a zistil som, že tam príliš veľa lásky nie je. Videl som veci, o ktorých som si myslel, že sú láska. Sex ale touto láskou nebol, to vás len popálilo. Túžba je len oheň vo vnútri teba, nekontrolovateľná túžba, ktorá zožiera človeka vo vnútri.

Ako som tam tak stál, vlny svetla prestali a ja som tam stál obklopený čistým svetlom a láskou. Bolo tam úžasné ticho. Hovoril som si: „Som tak blízko, zaujímalo by ma, či do tohoto svetla, ktoré Boha obklopuje, môžem vkročiť a uvidieť ho tvárou v tvár. Ak by som Ho mohol uvidieť tvárou v tvár, potom spoznám pravdu.“ Bol som



unavený zo všetkých tých lží a sklamaní. Chcel som spoznať pravdu. Bol som všade kde sa dalo, len aby som túto pravdu našiel, ale nikto nebol schopný mi ju povedať. Hovoril som s kýmkoľvek, kto mi mohol povedať, čo je zmyslom života, čo je pravda, čo sa deje: niekde pravda predsa musela byť. Myslel som na to, že keď budem môcť vstúpiť do bezprostrednej blízkosti cez toto svetlo a uvidím Boha tvárou v tvár, potom spoznám pravdu a spoznám zmysel života. Už nikdy sa nebudem musieť pýtať ďalších ľudí. Budem to vedieť.

Môžem vkročiť? Žiadny hlas mi nehovoril, že nemôžem. Tak som vykročil, dal som nohu dopredu a vkročil som do tohoto svetla. Bolo to, ako keby som vkročil do množstva zavesených trblietavých svetiel, medzi hviezdy na oblohe alebo diamanty, ktoré vydávajú úžasnú žiaru. Toto svetlo uzdravovalo tie moje najhlbšie časti, môjho vnútorného človeka, uzdravovalo moje zlomené srdce.

Namieril som si to k tej najjasnejšej časti svetla. V centre tohoto svetla stál muž v oslnivom rúchu, ktoré mu siahalo až po členky. Rúcho sa zdalo, že nie je ako pozemské, ale bolo akoby vyrobené zo svetla. Keď som sa pozrel trochu vyššie, uvidel som hrud' muža s rukami rozťahnutými, ako keby ma chcel privítať. Pozrel som mu smerom do tváre. Bola to taká žiara: zdalo sa, že to je aspoň desaťkrát silnejšie ako svetlo, ktoré som videl prvýkrát. Slnko sa v porovnaní s týmto svetlom zdalo zažltnuté a šedé. Bolo to také žiarivé, že som mu do tváre nevidel. Keď som tam takto stál, cítil som, že toto svetlo vyžaruje čistotu a svätosť. Teraz som už s istotou vedel, že stojím v prítomnosti Všemohúceho Boha – nikto iný než Boh by takto nemohol vyzeráť.

Táto čistota a svätosť stále vychádzala z Jeho tváre a ja som začal cítiť, ako táto čistota a svätosť do mňa vstupuje. Chcel som sa priblížiť ešte bližšie, aby som zazrel Jeho tvár. Necítil som vôbec žiadny strach, ale skôr úplnú slobodu, keď som sa k Nemu približoval. Stál som od Neho len pár metrov a snažil som sa pozrieť do toho svetla, ktoré obklopovalo Jeho tvár, ale keď som tak urobil, tak On poodišiel trochu nabok. Keď poodišiel, toto svetlo poodišlo spolu s Ním.

## KAPITOLA 9 – BRÁNA A ROZHODNUTIE

**„Ja som brána.**

**Kto vojde cezo mňa, bude spasený;**

**bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu.**

**Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a ničil.**

**Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie.**

**Ja som dobrý pastier.**

**Dobrý pastier položí svoj život za ovce.“**

Ján 10:9-11

Priamo za Ježišom sa nachádzal guľatý otvor podobný tomu tunelu, ktorým som práve pricestoval. Keď som pozrel cez tento tunel, uvidel som pred sebou úplne nový svet. Cítil som, že stojím na hranici raja a ponúka sa mi pohľad do večnosti.

Bolo to úplne dokonalé. Predo mnou sa nachádzali zelené polia a lúky. Tráva sama o sebe vydávala ten istý druh svetla a života, ktorý bol v prítomnosti Božej. Na rastlinách som nevidel žiadnu nákazu. Zdalo sa, že keby ste na túto trávu stupili, tak sa hneď vyrovná. Medzi týmito lúkami som videl krištáľovo čisté potoky, ako pretekajú cez zalesnenú krajinu po obidvoch stranách. Po mojej pravej strane boli v diaľke hory a obloha nado mnou bola jasno modrá. Po mojej ľavej strane som videl zelené kopce a kvetiny v nádherných farbách. „Raj“. Vedel som, že tam patrí. Cestoval som po celom svete a hľadal som raj, a teraz som vedel, že som ho našiel. Cítil som sa, ako keby som sa znovu narodil. Každá časť mojej bytosti vedela, že som prišiel domov. Predo mnou stála večnosť, bol som od nej len na krok vzdialený.

Keď som už chcel vkročiť do tohoto nového sveta, Ježiš sa znovu postavil do toho vchodu. Biblia hovorí, že Ježiš je tými dverami a že ak cez Neho vchádzate, potom vojdete a nájdete pastvu. On je tými dverami do života. Ježiš je tá cesta, pravda a život. Nikto neprichádza k otcovi, iba cez Neho. On je tá jediná cesta. Je len jedna jediná úzka cesta, ktorá vedie do Jeho kráľovstva. Len málo ľudí ju ale nachádza. Väčšina diaľnic a hlavných ciest vedie dolu do pekla.

Ježiš mi položil otázku: „Jan, teraz, keď si to videl, stále si praješ vrátiť sa?“ Premýšľal som: „Vrátiť... samozrejme, že nie. Prečo by som sa chcel vrátiť? Prečo by som sa chcel vrátiť späť do toho trápenia a nenávisť? Nie, nemám žiadny dôvod na to, aby som sa vrátil. Nemám manželku ani deti, nikoho, kto by ma naozaj miloval. Chcem vojsť dovnútra.“ Ale On sa nijako nehýbal, tak som sa naposledy obzrel späť, aby som povedal: „Zbohom, ty ukrutný svet, idem preč!“

Keď som sa však otočil, priamo pred tým tunelom som mal veľmi jasné videnie svojej matky, ktorá tam akoby stála. Keď som ju uvidel, vedel som, že som nepovedal pravdu: predsa len tam na svete bola jedna osoba, ktorá ma milovala – moja drahá matka. Nielen, že ma milovala, ale vedel som, že sa za mňa každý deň modlila a snažila sa mi ukázať Boha. Vo svojej pýche a arogancii som si z jej viery robil posmešky. Ale ona mala pravdu, existuje Boh, nebo a peklo. Uvedomil som si, aké sebecké by bolo vojsť do raja a zanechať svoju matku v domnienke, že som skončil v pekle. Nemala by žiadnu predstavu o tom, ako som sa na smrteľnej posteli modlil a robil pokánie za svoje hriechy a prijal som Ježiša ako svojho Pána a Spasiteľa. Pricestovala by k nej z Maurícia len moja mŕtvola.

Tak som povedal: „Bože, je tam len jedna jediná osoba, kvôli ktorej by som sa chcel vrátiť a to je moja matka. Chcem jej povedať, že to, čomu verí, je pravda, že existuje živý Boh, že existuje nebo a peklo, neexistujú iné dvere, len Ježiš Kristus je tými dverami a len cez Neho môžeme vojsť.“ Keď som sa znovu otočil, uvidel som za svojou matkou stáť aj svojho otca, brata a sestru, svojich priateľov a zástup ľudí, ktorí stáli za nimi. Boh mi tým ukazoval, že je ešte veľa iných ľudí, ktorí tiež, tak ako ja, nevedia o Kristovi a nikdy sa to nedozvedia, ak im o tomto zážitku nevydám svedectvo. Opýtal som sa: „Kto sú všetci títo ľudia?“ A Boh mi povedal: „Ak sa nevrátiš, veľa

z týchto ľudí nedostane tú príležitosť počuť o Mne, pretože mnohí nikdy do Cirkvi ani nevkročia.“

Povedal som teda: „Bože, chcem sa vrátiť a všetko im o tom porozprávať. Je to prvýkrát, čo som tu, ani neviem, ako som sa sem dostal, ale určite to môžem zistiť. Keď už som sem raz prišiel, viem, že sa sem môžem zasa vrátiť. A chcem sa uistiť, že sa vrátim späť,“ povedal som „Bože, ako sa znovu vrátim? Cez ten tunel, späť do svojho tela? Ako sa mám vrátiť? Ani neviem, ako som sa sem dostal.“ A Pán povedal: „Ak sa vrátiš, musíš vidieť veci v novom svetle.“ Pochopil som to tak, že sa musím dívať cez Jeho oči lásky a odpustenia. Potreboval som vidieť svet tak, ako ho vidí On. – Cez oči večnosti.

A tak som povedal: „Bože, ako sa mám vrátiť späť? Neviem, ako sa mám vrátiť späť.“ Povedal mi: Ian, nakloň svoju hlavu... teraz cítiš, ako ti tá tekutina odtiekla z očí... teraz otvor svoje oči a pozri sa.“

## KAPITOLA 10 – NÁVRAT

**„...lebo ty si mi život zachránil pred smrťou  
a nohy pred pádom,  
aby som kráčal pred Bohom vo svetle žijúcich.“**

**Žalmy 56:14**

Okamžite som sa ocitol späť vo svojom tele. Moja hlava bola naklonená na pravú stranu a jedno oko som mal otvorené. Díval som sa na mladého doktora pôvodom z Indie, ktorý svojou ľavou rukou držal moju zdvihnutú pravú nohu a narážal ostrým predmetom do jej spodnej časti. Hľadal nejaké známky života. Neuvedomoval si ale, že som nažive a pozorujem ho. Divil som sa, čo to tak asi so mnou robí a potom mi svitlo: „Myslí si, že som mŕtvy!“ V tom istom okamihu doktor prestal s tým, čo robil a otočil sa smerom k mojej tvári. Keď sa naše oči stretli, bol v jeho tvári vidieť vydesený výraz, ako keby práve uvidel nejaký príznak. Krv sa mu vytratila z tváre a zbledol ako prestieradlo. Takmer vyskočil.

Bol som tým otrasený a požiadal som Boha, aby mi dal silu k tomu, aby som naklonil svoju hlavu doľava a mohol sa pozrieť na druhú stranu. Keď som otočil hlavu doľava, uvidel som zdravotné sestry a zdravotníkov vo dverách, ako na mňa v údive a hrôze hľadajú. Bol som mŕtvy 15-20 minút. Cítil som sa slabý, tak som zavrel oči, ale rýchlo som ich zasa otvoril, aby som sa presvedčil, či som stále vo svojom tele. Nebol som si istý, či zasa niekam nezmiznem. Bol som však veľmi unavený. Znovu som zavrel oči a tvrdo som zaspal.

Zobudil som sa až na druhý deň popoludní. Keď som sa prebudil, uvidel som svojho priateľa Simona stáť neďaleko môjho lôžka. Vyzeral bledý a neveriaco krútil hlavou. Nemohol uveriť tomu, že som stále nažive. Prišiel za mnou do nemocnice a priviedol so sebou môjho priateľa z Nového Zélandu. „To si mal ale pekne drsnú noc, čo?“ opýtal sa ma tento priateľ. „To áno, kamarát,“ odpovedal som. „Ani neviem, čo sa so mnou dialo.“ Nechcel som hneď povedať – „Vlastne som – zomrel!“ Stále som s tým všetkým, čo sa stalo, vo vnútri v sebe zápasil a nechcel som, aby povedali: „Do kazajky s tebou – predávkoval si sa a lezie ti to ušami von!“

„Smrdí to tu ako na latríne,“ povedali. „Dostaneme ťa stadiaľto von. Dáme na teba pozor.“ Postavil som sa im na odpor – chcel som zostať v nemocnici. Ale oni ma zodvihli, dali si ma na ramená a odnášali ma von. Prišiel doktor a snažil sa ich zastaviť, ale oni ho len odstrčili z cesty. Už na nás čakal taxík. Simon ale do taxíka nechcel so mnou nasadnúť, pretože sa bál, že som nejaký druh ducha. Priviezli ma do domu na pláži, kde som býval a položili ma do posteľe. Potom išli hneď do obývačky, kde mali párty na oslavu môjho návratu!



Okno nemocničnej izby

Bol som vyčerpaný a hladný. Prebudil som sa znovu uprostred noci a celý som sa chvel a bol som spotený. Moje srdce bolo plné hrôzy. Ležal som tvárou obrátený ku stene. Otočil som sa, aby som sa pozrel, čo ma to tak desí. Cez moju sieť proti komárom a cez železné mreže na okne som uvidel oči, možno sedem alebo osem párov očí, ktoré na mňa hľadeli. Vyžarovali červené svetielka. Namiesto okrúhlych zreníc mali úzke, ako majú mačky. Zdalo sa, že su napoly ľudské a napoly zvieracie. Myslel som si: „Čo toto, preboha, len môže byť?“ Dívali sa do mojich očí a ja som hľadel do tých ich, keď som vtom počul: „Si náš, my sa vraciame.“ „Nie, nevraciate!“ povedal som. Chytil som svoju baterku a posvietil som na nich. Nič tam nebolo. Ale ja viem, že som ich práve videl!

Dával som si otázku, či som sa nezbláznil. Musel som sa ukludňovať, presvedčať sám seba, že som sa nezbláznil. Behom 24 hodín som prežil príliš veľa vecí. Tak som povedal: „Bože, čo sa to deje?“ Potom ma Boh previedol kúsok po kúsok všetkým tým, čo sa mi stalo. Bolo to, ako keby mi to Boh vypálil do mysle. Nakoniec som povedal: „Dobre, Bože, čo sú teda tie veci, ktoré na mňa chceli zaútočiť?“ Odpovedal mi: „Ian, spomeň si znovu na modlitbu Pána.“ Tak som sa snažil spomenúť si, ale nešlo mi to. Potom priamo zo srdca mi vyšli všetky tie slová a modli som sa: „Vyslobod' ma od toho zlostníka.“ (pozn. prekladateľa „Vyslobod' nás od zlého“ je v češtine, ale v originále je „vyslobod' nás od toho (osobné zámeno) Zlostníka.“) Modlil som sa to zo svojho srdca. Potom Boh povedal: „Zhasni svetlá, Ian.“ Nabral som odvahu a zhasol som hlavné svetlo. Posadil som sa na koniec postele a baterku som mal stále rozsvietenú. Cítil som sa ako bojovník Jedi z Hviezdnych vojen! Začal som však uvažovať: „Ak nezhasnem baterku, tak budem musieť celú noc spať s rozsvieteným svetlom.“ Vypol som baterku. Nič sa nestalo. Modlitba fungovala. Lahol som si a zaspal som.

## KAPITOLA 11 – VIDIEŤ V NOVOM SVETLE

**„Bdejte, buďte pevní vo viere,  
vzmužte sa, buďte statoční!“**

**1 List Korint'anom 16:13 NBK**

Ďalšie ráno som vstal a urobil som si raňajky. Moji priatelia sa vrátili zo svojho ranného sufrovania a začali sa so mnou rozprávať. Začal som však vidieť, že to, čo hovorili, nebolo to, čo mali v skutočnosti na mysli. Zmätlo ma to, bolo to, ako keby som počul dve rôzne svedectvá. Začal som vidieť cez ich masky. Po prvýkrát vo svojom živote som začal vidieť veci v novom svetle. Mohol som vidieť, že zámery ich srdc sa úplne rozchádzali s tým, čo vychádzalo z ich úst. Vystrašilo ma to, pretože som nevedel, ako mám na takýto druh poznania reagovať. Tak som sa stiahol do svojej izby a zostal som tam.

V tento večer som sa znovu prebudil spotený. Niečo v mojej blízkosti ma desilo. Otočil som hlavu a na svoje zdesenie som uvidel démonov v mojej izbe, ako sa na mňa pozerajú cez moju sieť proti moskytom. A predsa sa z nejakého dôvodu ku mne nemohli priblížiť. Zastrášovali ma, ale nemohli sa ku mne dostať. Vo svojom srdci som mal hlboký pokoj. Vedel som, že som videl svetlo Božie a to svetlo bolo teraz vo mne. Nezáleží na tom, aký malý tento plamienok svetla je, bolo to vo mne a oni nemohli prísť. Ale určite sa ma snažili postrašiť a dostať ma spať.

Znovu som vzal do ruky baterku. Tentokrát som sa bál vyliezť z postele, aby som rozsvietil svetlo, pretože boli v mojej izbe. Nevedel som, ako moc majú. Tak som svietil baterkou všade po izbe, vyskočil som rýchlo z postele a rozsvietil som hlavné svetlo. Potom som padol na kolená. Bojoval som vo svojej mysli znovu a znovu, aby som si zachoval zdravý rozum. Znovu som sa modlil modlitbu Pána a potom som išiel spať.

Zostávali mi už len dve noci pred odletom z Mauricia na Nový Zéland. Ďalšiu noc ma prebudilo ťukanie na okno. Bolo to dievča, ktoré mi hovorilo: „Ian, chcem s tebou hovoriť, pusti ma dnu.“ Pretože som toto dievča poznal, tak som na nič nepomyslel. V polospánku som prišiel ku dverám a odomkol som. V momente, keď som otvoril dvere, tak ich divo chytila a vtom som si všimol jej oči. Videl som to isté červené zafarbenie v očiach, ktoré ma prenasledovali v priebehu posledných dvoch nocí. Začala hovoriť dokonalou hovorovou angličtinou. Bola to kreolka a nikdy predtým dokonalou angličtinou nehovorila. Povedala mi: „Dnes večer pôjdeš s nami, Ian. Niekam ťa vezmeme.“ Potom som počul kroky, ktoré sa blížili. Snažil som sa zavrieť dvere, ale zdalo sa, ako keby toto dievča malo nejakú nadprirodzenú silu, nemohol som nimi pohnúť. Potom z môjho srdca vyšli tieto slová: „V mene Ježiša – odíď!“ Zatackala sa, ako keby dostala ranu do hrudi. Keď som ju sledoval, ako sa znovu dvíha, tak som jej zabuchol dvere priamo pred nosom a zamkol som ich. Zatiaľ som bol v bezpečí.

Nakoniec prišla moja posledná noc a bol som zbalený a pripravený odísť. Taxík mal pre mňa prísť o piatej ráno. Šiel som spať, ale v noci som sa prebudil, tentokrát kameňmi, ktoré niekto hádzal do okna. Bolo to znovu to dievča. Bol som pripravený a mal som zamknuté dvere, ale nechal som otvorené malé okienko. Premýšľal som: „Nech už sú tieto tvory ktokoľvek, chcú ma zabiť a na tento účel používajú ľudské bytosti!“ Chcel som vyskočiť a zavrieť to okno, keď vtom cez toto okno prešla veľká čierna ruka a stisla kľučku. Počul som to dievča, ako hovorí nežným hláskom: „Ian, chceme sa s tebou porozprávať. Pod' von!“ Predstieral som, že spím a znovu začali dopadať kamene na okno. Tentokrát bola hlasnejšia: „Ian, pod' von!“ Potom cez okno začali dopadať ešte väčšie kamene a tentokrát už bola našťvaná: „Ian, vylez von!“ Naraz som sa otočil a vtom som uvidel, ako cez otvorené okno na mňa letí oštep. Vzal som baterku. „Najlepšia obrana je útok,“ pomyslel som si a posvietil som baterkou priamo do očí toho oštepára. Znovu v nich bola tá červená žiara! Zakričal som z plných pľúc, chytil som jeho oštep a vyhodil som ho z okna a okno som zabuchol a zavrel.

Rýchlo som posvietil baterkou vonku na troch mužov a jednu ženu. Krčili sa ako psi, ktorí majú byť ukameňovaní. Čo ma udivilo bolo to, ako sa báli svetla.

Bol som tým taký otrasený, že som zostal hore do konca noci a čakal som, kým nepríde taxík. Ale žiadny taxík neprišiel. Prebudil som svojich priateľov surfistov a opýtal sa ich, či by pre mňa ten taxík nenašli. Našli ho, ale bol v nepojazdnom stave. Niekoľko mu v noci železnou tyčou rozbil chladič. Bol to jediný taxík v celej štvrti. Požiadal som svojich priateľov, či by nešli do ďalšieho mestečka a nevzali by taxík stadiaľ. Takmer sa to nepodarilo aj tomuto druhému taxikárovi, pretože tentokrát bola okolo môjho domu skupina Kreolov s drúkmi v rukách a vodič sa bál okolo nich prejsť. Nakoniec sme sa ale stadiaľ dostali a na Nový Zéland som letel cez Austráliu.

V Perthe som sa skontaktoval so svojim bratom, ktorý tam žil. Snažil som sa mu povedať, čo som videl. Bol tým šokovaný a nemohol tomu uveriť. Spal som ten večer v jeho izbe, pretože musel odísť na Srí Lanku, a uprostred noci ma prebudili démoni s bielymi očami, ktorí na mňa útočili. Vybehol som z izby a uvidel som pri krbe malú sošku sediaceho Buddhu. Keď som sa na ňu hľadel, Boh ku mne v tej chvíli prehovoril a povedal mi, že tí démoni s bielymi očami vyšli z tejto modly. Bol som tým udivený! Teraz som už vedel, že to, čo sa mi prihodilo s tými modlami v Kolombe, bolo démonické.

Potom som cestoval do Melbourne a Sydney, kde som mal podobné duchovné skúsenosti. Rozhodol som sa, že si skrátim cestu po Austrálii a vrátim sa okamžite na Nový Zéland.

Keď som sedel v lietadle pri pristátí v Aucklande, tak som sa opýtal Pána: „Čo sa teraz zo mňa stalo?“ Mal som práve na ušiach walkmana a hrali práve pieseň „Muži v akcii“. Hlas ku mne prehovoril a prehlušil zvuk walkmana: „Jan, stal sa z teba znovuzrodený kresťan.“ Zložil som si walkmana, aby som sa uistil, že to nepovedal niekto za mnou. Potom som vytiahol z batoha svoje slnečné okuliare. Nasadil som si ich, aby nikto nevidel môj zdesený výraz v očiach. Kresťan! To je teda to, čo sa zo mňa stalo? Kto by sa kedy chcel stať kresťanom? Stále mi ešte nedošlo, že to je to, čo sa zo mňa stalo.

Na letisku ma vyzdvihli rodičia. Keď som prišiel domov, uvidel som, že moja mama nechala moju izbu tak, ako som ju vtedy pred dvomi rokmi opustil, s plagátmi so surfovaním na stenách. Bolo to, ako keby som sa vrátil v čase. Prišiel som do bezpečia. V ten večer som išiel kludne spať, ale uprostred noci so mnou niečo otriaslo. Teraz som už ale vedel, ako sa ich zbaviť: používaním mena Ježiš a modlitbou Pána. Musia odísť. Ale čo robia v mojej izbe, v mojom dome? Bol som nazlostný! Vstal som a rozhodol som sa, že si ich podám! Šiel som do toho! Síce som tým zobudil svojich rodičov, ale podal som si ich! Sadol som si na posteľ a povedal som: „Bože – som už z tých vecí, ktoré ma uprostred noci obťažujú, otrávený. Čo musím urobiť, aby som sa ich zbavil?“ Odpovedal mi: „Čítaj Bibliu.“ Povedal som: „A potom ma požiadaš, aby som išiel do kostola! Aj tak nemám Bibliu!“ „Tvoj otec ju má – bež a popros ju o ňu.“ Tak som tak urobil. Začal som ju čítať od začiatku.

„Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. Zem však bola pustá a prázdna, tma bola nad priepasťou a Duch Boží sa vznášal nad vodami. Tu povedal Boh: "Buď svetlo!" a bolo svetlo. Boh videl, že svetlo je dobré; i oddelil svetlo od tmy.“ (Gen 1:1-4)

Keď som toto čítal, začal som plakať. Pomyslel som si: „Bol som taký pyšný. Bol som na univerzite a študoval som všetky možné knihy, ale nikdy som sa nepozrel na tú jedinou knihu, ktorá mi mohla povedať pravdu.“ V priebehu nasledujúcich šesť týždňov som Bibliu prečítal od Genesis až po Zjavenie. Všetko, čo som v nebi videl, bolo v tejto knihe popísané!

V Knihe zjavenia v prvej kapitole som sa dočítal o Ježišovi, ktorý je odetý do bieleho rúcha, Jeho tvár žiari ako slnko, má sedem hviezd vo svojej ruke a je Alfa aj Omega, začiatok aj koniec. Dočítal som sa v Jánovi 8:12, že Ježiš povedal, že On je svetlom sveta a tí, ktorí k Nemu prídu, už viacej nebudú chodiť vo tme, ale budú mať svetlo života. Dočítal som sa o znovuzrození z Ducha Božieho v Jánovi, v tretej



kapitole. Dočítal som sa o tom, že keď vyznám svoje hriechy Bohu, tak mi ich odpustí a očistí ma od mojej nespravodlivosti. Dočítal som sa o novom nebi a novej zemi, kde už viac nebude bolesť ani plač. Zistil som, že keď je z niekoho vyhnaný démon, tak sa snaží vrátiť sa na miesto svojho pôvodného prebývania. Zistil som, že Ježiš mi dal autoritu nad démonmi, s ktorými som sa stretol a tiež, že démoni môžu prebývať v modlách. Biblia do mňa vložila podivuhodnú úctu, nikdy som si neuvedomoval, že pravda obsiahnutá na stránkach Biblie, je taká dôležitá k životu.

Od chvíle, keď sa mi v roku 1982 stala táto udalosť, nasledujem Ježiša Krista ako svojho Pána a Spasiteľa. Najprv som prežil nejaký čas na mliekárenskej farme u mojej sestry v Novom Zélande, kde som si prebral svoj život. V polovici roku 1983 som sa pripojil k YWAM (Youth With a Mission – Mládež s misiou) a plavil som sa s nimi cez ostrovy Pacifiku, kde som hovoril o Božej láske. Potom som sa vrátil do Juhovýchodnej Ázie, kde som slúžil medzi zatiaľ nezasiahnutými kmeňmi Malajzie. Tri roky som slúžil v pralesoch Sarawaku a na pevnine jeho poloostrova. V priebehu tejto doby som spoznal svoju manželku Jane.

Od tej doby som pracoval tak v Cirkvi, ako aj ako hosťujúci hovorca: cestujem okolo sveta k mnohým národom a prinášam im toto svedectvo. Teraz som už kazateľom na plný úväzok. So svojou manželkou Jane máme tri krásne deti: Lisu, Michaela a Sáru. Naša túžba je pokračovať s každým, koho stretneme, v podelení sa s tou úžasnou správou o Božej nepodmienennej láske a milosrdenstve a jeho opatrení na odpustenie našich hriechov cez Ježišovu smrť na kríži.



Ian a Jane, Michael a Sára

## KAPITOLA 12 – A ČO TERAZ?

„Neviete, že ste Boží chrám a že vo vás prebýva Boží Duch?

**Kto by teda Boží chrám zničil,**

**toho Boh zničí. Lebo Boží chrám je svätý - a ním ste vy.**

**Nech nik neklame sám seba.**

**Ak si niekto z vás myslí, že je v tomto veku múdry,**

**nech sa stane bláznom, aby bol múdry.“**

(Ján 3:16-18)

Božia láska k nám je viditeľne prejavovaná. On poslal svojho syna Ježiša, aby zomrel namiesto nás a tým zaplatil cenu za náš hriech. Biblia hovorí, že trest za hriech je smrť a nikto z nás nie je bez hriechu, ale dar Boží je večný život skrze Ježiša Krista (Rim 5:8-11). Zvoľ si život!

Ak ťa táto knižočka oslovila natoľko, že zvažuješ odpovedať súhlasne na Božiu ponuku života, bude ti iste nápomocné modliť sa podobne, ako sa modlil Ian.

1/ Požiadaj Ho, aby ti odpustil všetky tvoje hriechy.

2/ Odpusť všetkým, ktorí ti v tvojom živote nejako ukrivdili.

3/ Požiadaj Boha, aby sa stal Pánom tvojho života a odovzdaj sa k nasledovaniu a službe Jemu.

Ak si sa takto modlil a urobil si rozhodnutie nasledovať Ježiša, potom pre teba bude dôležité nájsť podobne zmýšľajúcich ľudí, ktorí ťa budú povzbudzovať a pomôžu ti rásť vo viere. Kúp si Bibliu a začni ju čítať – najjednoduchšie bude, keď začneš s knihou Evanjelium podľa Jána (nájdeš ju, keď sa pozrieš na stránku s obsahom na začiatku Biblie).

Modlíme sa, aby Kristus v tebe žil, keď Mu otvoríš svoje dvere a pozveš Ho dovnútra. A tak, upevnení v Jeho láske, budete schopní vystihnúť spolu so všetkými kresťanmi tie nesmierne hlbiny Kristovej lásky. Siahni po nej svojimi rukami a zakúsiš jej šírku, dĺžku a hĺbku! Žite životy naplnené plnosťou Božou! (Ef 3 a 4).

## Boží hlas

Rozhodol som sa, že tu uvediem jednu veľmi zaujímavú pasáž z videozáznamu McCormacka, kde mu Boh objasňuje niektoré veci, ktoré v jeho písanom svedectve nie sú. Boží hlas som označil tučným písmom. Ian svoje svedectvo poskytuje zadarmo na internete. To svedčí o jeho čistom nesebeckom úmysle. Na konci jeho videozáznamu je nasledujúci nápis: „Toto DVD nie je chránené autorským právom preto, aby k nemu mali všetci jednoduchý prístup. Prosím, kopírujte toto DVD koľkokrát si len prajete, aby ste ho niekomu darovali. „Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte.“ Mt 10:8.“

*Prekladateľ*

Keď som po tomto zážitku odišiel z nemocnice, tak som bol úplne uzdravený. V lietadle cestou domov som sa pýtal: „Bože, čo sa mi to stalo?“ **„Ian, si teraz znovuzrodený kresťan.“**

„Tento výraz som nikdy nepočul, čo to znamená?“

On mi povedal: **„Musíš začať čítať Bibliu.“**

Pamätám si, keď som ju teda v roku 1982 začal čítať, tak som čítal v Jánovom evanjeliu, že človek sa musí znovu narodiť z Ducha Božieho, aby vstúpil do kráľovstva nebies.

„Ako sa to, Bože, stalo?“

**„Ian, keď si bol v tej sanitke a videl si pred sebou svoj život a tvoja matka sa za teba modlila, prišli ti na um slová: „Odpusť nám naše hriechy...“ My odpúšťame tým, ktorí proti nám zhrešili a dávame naše srdce Ježišovi Kristovi.**

**Keď si sa modlil túto modlitbu, tak ja som ti odpustil a tvoju dušu očistil, takže je biela ako sneh. Proti dušiam je vedená duchovná bitka, kráľovstvo temna proti kráľovstvu svetla. Keď si mi dal, Ian, svoje srdce, tak vtedy bola všetka tá temnota vyčistená a krv Ježiša očistila tvoju dušu.“**

„Bože, keď som bol v tej temnote, čo to bolo?“

„**Ian, to je kráľovstvo temnoty, ktoré ovláda Satan, existuje ale kráľovstvo svetla, v ktorom vládne Ježiš. Tá temnota je duchovná, úplne oddelená od akéhokoľvek svetla.“**

„Bože, prečo si ma tým nechal prejsť?“

„**Ian, keby si sa v tej sanitke vtedy nemodlil, tak by som ťa v tej najtemnejšej temnote nechal až do súdneho dňa. Ale Ja som si zvolil ukázať ti toto údolie tieňa smrti, ale to zlo sa ťa nemohlo dotknúť, pretože Ja som bol s tebou.“**

(Žalmy 23:4 „I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou. Tvoj prút a tvoja palica, tie sú mi útechou.“)

„Bože, šiel som cez tunel svetla.“

„**Matúš 7:13,14: „Vchádzajte tesnou bránou, lebo široká brána a priestranná cesta vedie do zatratenia a mnoho je tých čo cez ňu vchádzajú. Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!“** Pán ku mne prehovoril a povedal mi, že ten tunel je „**diaľnica svätosti**“, o ktorej sa píše v Biblii.

„Našiel som radosť a pokoj.“

„**Môj Duch Svätý prináša radosť a lásku, pokoj a uspokojenie tým, ktorí Ma milujú.“**

„Pane, videl som moju ruku, aká bola priehľadná.“

„**Ian, mrknutím oka tvoje pominuteľné telo zahynie a ty si oblečieš nesmrteľnosť. Smrť bude pohltená vo víťazstve a dar Boží je večný život v Ježišovi Kristovi.“**

„Bože, prišiel som ku svetlu, ktoré sa zdalo, že napĺňa celé nebo.“

„**Môj Syn Ježiš je oslávený, On je obklopený neprístupným svetlom.“**

„Tak ako je možné, že som do tohoto svetla vstúpil?“

„**Tá opona do svätyne svätých bola roztrhnutá a my môžeme vstúpiť cez krv Baránka.“**

„Videl som muža v bielom rúchu a Jeho tvár žiarila svetlom, ktoré akoby napĺňalo celý vesmír.“

„**To je môj Syn Ježiš v jeho oslávenej nebeskej podobe. Môj Syn zomrel za tvoje hriechy na kríži, ten Baránok sveta, ktorý odstraňuje hriechy sveta. Ale On vstal z mŕtvych a je oslávený.“**

Povedal som: „Kde je toto popísané v Biblii?“

„**V Zjavení Jána 1:13-18 je napísané: a uprostred svietnikov kohosi, ako Syna človeka, oblečeného do dlhého rúcha a cez prsia prepásaného zlatým pásom. Jeho hlava a vlasy boli biele ako biela vlna, ako sneh, a jeho oči ako plameň ohňa. Jeho nohy boli podobné kovu rozžeravenému v peci a jeho hlas bol ako hukot veľkých vôd. V pravej ruke mal sedem hviezd a z jeho úst vychádzal ostrý dvojsečný meč a jeho tvár bola sťa slnko, keď svieti v plnej sile... Keď som ho uvidel, padol som mu k nohám ako mŕtvy. On položil na mňa svoju pravicu a povedal: "Neboj sa! Ja som Prvý a Posledný a Živý. Bol som mŕtvy, a hľa, žijem na veky vekov a mám kľúče od smrti a podsvetia. Premohol som moc zla. Ja som ten vzkriesený Mesiáš Ježiš Kristus.“**

„Tak to bol Ježiš? Keď poodišiel, videl som nový svet. Bože, videl som tam zelené pastviny.“

„**Ján 10:7-9: „Preto im Ježiš znova vravel: "Veru, veru, hovorím vám: Ja som brána k ovciam: Všetci, čo prišli predo mnou, sú zlodeji a zbojníci, ale ovce ich nepočúvali. Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený; bude vchádzať i vychádzať a nájde pastvu.“**

**„Táto zem a toto telo pomínie... pretože ako je napísané v 2. Liste Korint’anom 5:8: „Sme však plní dôvery a radšej sa chceme vzdialiť z tela a bývať u Pána.“**

Byť vzdialený od tela teda znamená, že budeme v prítomnosti Pána. McCormack sa ďalej pýta: „Kde je v Biblii napísané, že Boh stvoril novú zem a nové nebo pre tých, ktorí Ho milujú?“

**„Podľa jeho prísľubu očakávame nové nebo a novú zem, na ktorých prebýva spravodlivosť. To je nové nebo a nová zem pre tých, ktorí ma milujú. Synu, stvoril som nové nebo a novú zem, ako sa o nich píše v 2. Petrovom liste 3:13.“**

„Uvidel som za mnou stáť spolu s víziou moju matku a iných ľudí.“

**„Synu, prajem si, aby nikto nezahynul.“**

Uvedomujete si, že práve teraz On túži po tom, aby ste Ho spoznali? Tie jeho ruky lásky boli na kríži roztiahnuté. Takú lásku k vám mal, že zomrel za vás na kríži. Zo srdca si praje, aby nikto z vás nezahynul, ale každý jeden z vás... každý a nezáleží na tom, aký frustrovaný sa cítite, nezáleží na tom, ako veľmi ste zničený alebo zneužitý... môžete byť zachránený a môže vám byť odpustené. Duch Pána je na Ježišovi, aby uzdravil tých, ktorí majú zlomené srdce a aby oslobodil zajatých. Každá závislosť... každý hriech – On vás z nich môže oslobodiť. Očistí vaše srdce a naplní vás večným životom. Mnohí z vás žijete len pre chvíľkový pôžitok. Mal som modliacu sa matku, ktorá to nikdy nevzdala. Aj niektorí z vás máte rodinu, prarodičov, ktorí sa za vás modlia a Božie srdce si praje, aby ste zareagovali na tento skutok lásky. Pokorte sa ako tí márnотratní synovia a dcéry a vráťte sa späť do domu Božieho. Poďte späť a nájdete odpustenie. Nájdete uzdravenie – v Ježišovi Kristovi.

Povedal som: „Bože, vrátil som sa späť do svojho tela.“ On mi odpovedal:

**„Ja som vzkriesenie a život. Môžem hovoriť k tomu, čo je mŕtve a povolať to späť k životu. Synu, ak ku mne prídeš, tak budeš mať tento nový život vo vnútri v sebe a keď zomrieš, tak Ja vezmem tvojho ľudského ducha do neba. Byť mimo tela znamená byť v prítomnosti Pána.“**

Tiež mi povedal:

**„Vrátil si sa len preto, že tvoje hriechy boli odpustené a krv Ježiša ťa prikryla. Tá výkupná obeť Ježiša Krista na kríži očistila tvoje hriechy. Ty si vstúpil do Jeho prítomnosti cez Jeho krv, tak ako keby si bol čistý ako sneh.“**

„Smrť, kde je tvoj osten?“ „Smrť je pohltená vo víťazstve.“ Ako? „Skrze moc vzkriesenia Ježiša Krista!“

Osten je smrť, ale dar Boží je večný život pre tých, ktorí činia pokánie pre svoje hriechy, ich hriechy im budú odpustené a oni prejdú do večnosti. Žiť je Kristus a zomrieť je zisk. Videl som tú novú zem a nové nebo a ten Nový Jeruzalem, to mesto nášho Boha, ktoré zostúpi z neba na tú novú zem. Tam už nebude choroba, žiadne zomieranie, žiadna vojna a spolu s Ním budeme bývať po celú večnosť. A je tam rieka života, ktorá prúdi z trónu Božieho a tí, ktorí z nej pijú... pijú večný život.

Keď Ježiš visel na kríži a povedal: „Otče, odpusť im,“ ten, čo bol vedľa Neho, vrah a zlodej, Mu povedal: „Pamätaj na mňa,“ ale ten druhý muž ho preklial. Ježiš sa otočil k tomu prvému mužovi a povedal mu: „Ešte dnes budeš so mnou v raji.“

Byť von z tela je byť prítomný pri Pánovi. Smrť je pohltená cez moc Jeho krvi. Všetko, čo viem, je to, že ma miluje. Mám za sebou 19 rokov, v ktorých hmatateľne zakúšam prítomnosť Božiu. On ma úplne uzdravil a oslobodil. Boh mi dal úžasnú manželku a rodinu. A teraz mám nádej pre budúcnosť. A viem, že akékoľvek sebevražedné myšlienky práve teraz máš a ak si zdrvený alebo ak je zničené tvoje manželstvo – len cez modlitbu a odpustenie môžeš byť ty aj tvoje manželstvo uzdravené! Akokoľvek vás už ľudia odmietli a zničili... Božia láska vás znovu pozdvihne na miesto uzdravenia a do života samotného. Ježiš je to svetlo sveta. Chcem, aby ste práve teraz otvorili svoje srdce a naozaj sa modlili a hľadali tvár Božiu. Modlil som sa v tej sanitke na smrteľnej posteli a odovzdal som svoj život Ježišovi. On počuje

volanie ľudského srdca. Muži, ženy aj deti, keď povedia: „Pane, vojdí do môjho srdca, odpusť mi moje hriechy, zmiluj sa nado mnou,“ – tak On tak urobí. Ja viem, že Boh je tu a naťahuje sa smerom k tebe s otvorenou náručou a s prebodnutými rukami a hovorí ti: „Vráť sa späť.“ Pod’ späť domov a bývaj v dome Božom na veky vekov.

Rád by som sa teraz s vami modlil modlitbu, v ktorej budete volať k Bohu zo svojho vlastného srdca, a On príde do vášho života a vy budete znovuzrodení. Ježiš hovorí, že tí, ktorí vzývajú Jeho meno, budú spasení. Nič iného neočistí tvoje hriechy, iba krv Ježiša Krista. Mnohí ľudia videli tento tunel života, ale len málo z nich prešlo cez, aby sa pozreli, že to je Ježiš.

Povedal som: „Bože, niektorí ani neveria, že si to Ty, prečo to tak je?“ On mi povedal: „Pretože Lucifer môže prísť ako anjel svetla a môže zviest’ aj vyvolených, aby odviezol ľudí preč od toho pravého svetla.“ Ježiš je to pravé svetlo. On prišiel na tento svet, aby rozsvietil každé srdce. On je tá jasná žiariaca hviezda, On je Všemocný, On je Spasiteľ, On je Emmanuel, Boh s nami. On je „Jahve“, Pán Boh Všemohúci. Ľudia hovoria: „Chcem sa modliť k Bohu, ale neverím v Ježiša.“

Ježiš hovorí: „Keď ste videli mňa, tak ste videli Otca.“ Biblia jasne učí v Liste Galat’anom, že Ježiš je viditeľné sprítomnenie neviditeľného Boha, takže kto videl Krista, videl Boha vteleného na tejto zemi. Ježiš prorokoval o svojej smrti a tiež povedal, že po troch dňoch vstane z mŕtvych.

On je oslávený, obklopený svetlom a je povedané, že tá sláva, ktorá obklopuje Ježiša, naplní nové nebo a novú zem. Nebudete potrebovať svetlo slnka ani svetlo mesiaca. Pretože tá sláva a svetlo, ktoré vyžarujú z Božieho Syna, naplnia nebesia svojou žiarou. Je to úžasné mať Ho vo svojom srdci. Ak Ho dnes prijmete, potom táto temnota bude odstránená a do vás vstúpi život a svetlo Ježiša Krista.

Modlime sa teraz spoločne. Ak sa chceš práve teraz pripojiť, nech už si kdekoľvek, tak prosím, skloň svoju hlavu na znamenie pokory a otvor svoje srdce... pretože tí, ktorí vzývajú meno Pána zo svojho srdca, budú spasení. Chcel by som, aby si povedal: (modlite sa teraz nahlas aj vy, ktorí čítate toto svedectvo):

**„Pane, Ježišu Kriste,  
dnes sa pred Tebou korím a prosím Ťa,  
aby si mi odpustil všetky moje hriechy.  
Verím, že si za mňa zomrel na kríži  
a že len Tvoja krv ma môže očistiť od všetkých mojich hriechov.  
Bože, tak, ako mi dnes odpustiš všetko,  
čo som kedy vo svojom živote urobil zlého,  
tak aj ja odpúšťam tým, ktorí zhrešili proti mne.  
Odpúšťam tým, ktorí ma zneužili,  
tým, ktorí ma zranili  
a odovzdávam svoje srdce Tebe, Pane Ježišu Kriste.  
Verím tomu, že si nielen zomrel za moje hriechy,  
ale tiež, že si vstal z mŕtvych.  
Prichádzam pokorne so srdcom úprimným.  
Ježišu, staň sa mojím Pánom.  
Bud’ mojím Spasiteľom.  
Bud’ mojím Kráľom.  
A nech Tvoja moc vzkriesenia,  
moc Ducha Svätého vstúpi dnes do chrámu môjho srdca.  
Budem chodiť po ceste Tvojej svätosti,  
vo svetle Tvojej pravdy.  
Odo dneška až do konca svojho života.  
Modlím sa tak v tom vzácnom mene Ježiš.  
Amen.“**

Biblia hovorí, že ten, kto je v Kristovi, je nové stvorenie. Všetky staré veci pominuli a všetko je nové. Ježiš povedal: „Ja ti dám nové srdce a nového Ducha do tvojho vnútra. Budem prebývať vo vašich srdciach cez vieru.“ Boh vložil tú večnosť do našich srdc. A my všetci chceme žiť po smrti a tento život je možný jedine cez spoločenstvo s Ježišom Kristom. Začína to práve teraz. Pôjdete cez smrť rovno k Ježišovi Kristovi.

Boh vám žehnaj!